

جۆیس مایه ر

شیفادانی دلشکاوان

له ریگه ی هیژ و توانای
وشه ی خوداره
شیفا و چاکوونه وه تاقی بکه وه

شيفادانى دلشكاوان

له ريگهه هيز و تواناي وشهه خوداوو

چاكبوونوه تاقي بكهوه

Email: jamala@worksmail.net

Email: contact@handofhelp.info

Skype: jamalabumajd

www.handofhelp.info

UK: +44 (0) 7966 610944

Iraq: +964 (0) 751 792 5515

iraq, erbil, Ankawa, Hershesh 28 / 23

- ناوی کتیب: شیفادانی دلشکاوان
- نووسەر: جۆیس مایەر
- وهرگێرانی: ئەندازیار سروش & نەریمان تاهیر
- چاپی یەكەم، ۲۰۱۸
- چاپخانه:
- تیراژ:
- ژمارە ی سپاردن:

مافی چاپکردنی لەلایەن رێکخراوی هاند ئۆف هیلپ پارێزراوه

هەموو ئایەتەکانی لە چاپی کوردیی سۆرانی ستاندرهوه (KSS) وهرگیراوه. هەموو مافەکانی پارێزراوه.

ناوه پړۆک

لاپه پره

- ١ پېشه کی: وشه ی خودا
- ٧ به شی یه که م: تاقیکردنه وه ی خوښه ویستی خودا
- ١٧ به شی دووهم: دلنیا بوون له داهاتوو
- ٢٧ به شی سییه م: زانینی راستودروستیت له مه سیحدا
- ٣٧ به شی چوارهم: زال بوون به سهر ترسه کانی ژيانندا
- ٤٧ دهره نجام: جیگیر و به هیژ به!
- دوو پاتکردنه وه ی چه ند ئایه تیکی دیاریکراو
- ٤٩ ناساندن: وشه ی خودا
- ٥٠ خوښه ویستی خودا
- ٥٤ داهاتووت
- ٥٧ راستودروستیت له مه سیحدا
- ٦٠ زال بوون به سهر ترسدا
- ٦٤ چه سپاو و به هیژ به

پیشہ کی

وشہی خودا

«فرمایشتی خوئی نارد و چاکی کردنہوہ، لہ فہوتان دہربازی کردن.»
(زہبووری ۱۰۷: ۲۰)

وشہی خودا چاکمان دہکاتہوہ و پرزگارمان دہکات. ہہروہہا خودی خویمان و
ژیانشیمان دہگوپت.

وشہی خودا دہتگوپت.

لہ (زہبووری ۱: ۱-۳) دا، داود باسی ئہوہ دہکات کہ ئہو کہسہی شہو و روژ
رامان لہ کتیبی پیروژ دہکات، ئہو وہکو داریک دہبیت کہ روایت و لہ ہہموو
کارہکانیدا سہرکہوتوو دہبیت.

وہکو «دار پواندان» واتہ چہسپان و جیگیربوون. ئہگہر کہسیکی جیگیر
بیت، دہتوانیت لہ کارہکانتدا سہرکہوتن بہدہست بہینیت، ئہویش بہ رامان و
سہرنجدان لہ وشہی خودا.

رامان و وردبوونہوہ لہ وشہی خودا واتہ دہبیت لہ میشکدا بہردہوام بیری لہ
بکہیتہوہ و بہ قوولی بچیتہ نیو وشہکہوہ و بیر و ہزرتی پی بہخشیت و لہبہر
خوتہوہ بیلیتہوہ، وہکو چوئن یہزدان فہرمانی بہ یہشوعی خزمہتکاری کرد:

«پہرتوویکی ئہم فیرکردنہ لہ دہمت جیا نہبیتہوہ، بہلکو بہ شہو و بہ روژ
لیی وردبہرہوہ، بوئہوہی وریابیت بو کارکردن بہپی ہہموو ئہو شانہی تیتیدا
نووسراوہ، ئہو کاتہ ژیانت راستہری دہبیت و سہردہکہویت.» (یہشوع ۱: ۸)

له (دواوتار ۳۰: ۱۴) دا، پیمان گوتراوه که «به لکو په یامه که زور لیتان نریکه، له سهر زمانتانه و له دلتاندايه، هه تا کاری پی بکه ن.»

له (ئیشایا ۵۵: ۱۱) دا، یه زدان به لیمان پیده دات که «فهرمایشته که م ئاوا ده بیته که له ده ممه وه دیته دهره وه: به به تالی ناگه ریته وه بوم، به لکو ئه وهی من پیم خو شه ده یکات و سهرکه وتوو ده بیته له وهی بو ی ده نیرم.»

پولسی نیردراو له (دووم کورنوس ۳: ۱۸) دا ده لیت که له وشه کانیدا شکوی خودا ده بینین و ده گورد ریین. به شیک له بینینی شکوی خودا بریتیه له درک کردن و بینینی ئه و پلانه جوانه ی که هه یه تی بومان و پاشان باوه پرکردنی پیی.

خودا خوشی ده ویین و پلانیک ی زور جوان و مه زنی بومان هه یه. له به شی یه که می ئه فه سو سدا، پولس ده لیت که خودا ته واوی پلانی رزگاری له ریگه ی عیسی مه سیحه وه جیه جی کرد، بو ئه وهی ئه و خو شه ویستیه زور و فراوانه بره ویئته وه که به رامبه ر ئیمه هه یه تی.

ئه وه ش واتای ئه وه یه که خودا خو شیده ویته و پلانیک ی مه زن و شکوداری بو خودی خو ت و ژیانته هه یه. ده بیته باوه ر به وه بکه یته و دانی پیدا بنیته.

شه یتان هه ولیدا که پلانی خودا بشی ویئته و ته واوی ژیانته له هه ول و کوششی ئه وه دایه که وا بکات تو هه ست به بیترخبوون بکه یته. بوچی شه یتان له هه ولی کاریکی له و شیوه یه دایه؟ چونکه نایه ویته هه رگیز باوه ر به وه بکه یته که خودا زوری خو ش ده ویته. شه یتان ده زانیت که ژیانته ده گورد ریته ئه گه ر به رده وام گو ی له وشه ی خودا بگریته و ریگه بده یته که بیته به شیک له ناخ و دهروون و سیسته تی فکر و هزرت. بو یه شه یتان نایه ویته شتیکی له و شیوه یه پروو بدات.

ئەمەش رېك ھۆكاری نووسینی ئەم كىتیبە. ئەم كىتیبە ئایەتگەلى ئەوھای
لەخۆ گرتووه كە باوهرېم وایه روانگەت بەرامبەر خۆت دەگۆرپیت، بەو ھۆپەشەو،
ئىستا و داھاتووت دەگۆرپیت.

بەپپى كىتیبى پېرۆز، تۆ لە وپنەى خودا دروست كراویت (پەیدا بوون ۱: ۲۷).
ئەگەر باوهرېم بەو شتە بکەیت كە خودا لەبارەى تۆو دەپلپیت، ئەوا بۆچوون
و روانینت لەسەر خۆت دەگۆردرپیت. ئەم پرسىارە لە خۆت بکە: «چۆن بېر لە
خۆم دەكەمەو؟ دید و روانگەم بەرامبەر خۆم چۆن؟» ئىنجا لە خۆت پېرسىه:
«خودا چۆن بېر لە من دەكاتەو؟ دید و روانگەى خودا لەبارەى منەو چۆن؟»

لەئىو كىتیبى پېرۆزدا ھاتووه كە خودا چۆن بېر لە تۆ دەكاتەو و چیت
لەبارەو دەفەرمویت. ئەو ئایەتەنەى كە باسى دانپیدانان دەكەن، دەبنە ھۆى
ئەوھى كە لەگەل خودا ھاودەنگ و ھاورا بیت نەو ك دۆژمن. لەوانەى بە
درپۆزایى ژيانت، شەیتان درۆى لەگەل كەردبیت، تۆش باوهرېم بە درۆكانى كەردبیت.
ئىستا كاتى ئەوھى كە باوهرېم بە خودا بکەیت.

لە (یۆھنا ۱۷: ۱۷)دا، عیسا دەفەرمویت كە وشەى خودا راستىیە، وە لە
(یۆھنا ۸: ۳۲)دا دەفەرمویت ئەو راستىیە كە دەبیتە ھۆى ئازادبوومان. وشەى
خودا، نەك تەنھا وشەى راستىیە و دەبیتە ھۆى پزگار بوومان، بەلكو روانگە و
سروشتىشمان دەگۆرپیت. ھەر لەبەر ئەمەى كە دەبیت بیخونیتەو، لىكۆلپنەوھى
لەبارەو بکەیت و بە قوولى بېرى لى بکەیتەو و پړگەى بدەیت لە ناخدا
نىشتەجى بپت.

بە ھۆى مەسىحەو دەتوانیت دلنیا و ئاسوودە بیت، پړ لە خۆشى و شادى
بیت، كەسپكى سەرکەوتوو بیت، دلسۆز بیت، ھاوړپى خودا بیت، ئەو كەسە

بیت که داوای پرووی خودا ده کات.^a

دانان ئه و شتهیه که له وشه کانیدا له باره ی توّوه فه رموو یه تی. کاتییک دان به گونا هه کانتدا ده نییت، خودا ده ست ده کات به کارکردن له سه ر ژیان ت. له که سیکی دلشکاو و بریندار و ترسنوکه وه ده تکات به هاوړییه کی دلسوژ و وه فادار که زوری خو شده ویّت.

(ئیشایا ۶۱: ۱-۳) ده لیّت:

رۆحی یه زدانی بالاده ست به هیّزم ده کات، چونکه یه زدان ده ستنیسانی کردوو م بو مژده دان به هه ژاران. منی ناردوو ه بو تیمارکردنی دلشکاو ه کان، بو جارپدانی نازادی بو راپیچکراوه کان و نازادکردنی دیله کان، بو راگه یاندنی سالی په زامه ندی یه زدان و رۆژی توّله سه ندنه وه ی خودامان، بو دلنه واییکردنی هه موو پرسه داره کان. ناردوو می بو ئه وه ی به پرسه داره کانی سییون به خشم تاجیکی جوان له سه رمه له جیی قور، زه یتی دلخو شتی له جیی پرسه، هه روه ها به رگی ستایش له جیی رۆحی وره به ردان. جا پییان ده گو تریت دار به پرووی راستودروستی، نه مامی یه زدان بو ده رختنی شکومه ندییه که ی.»

به لی، خودا ده تگورپیت. که سایه تی تو ده گورپیت. ژیان ت ده گورپیت. خودا خو شتی ده ویّت. تو که سیکی تابه تیت. دوژمن نایه ویّت که تو هه ست به وه بکه یت که که سیکی خو شه ویستیت، به لام خودا ده یه ویّت.

له ریگه ی ئه م کتیه وه نه ک ته نها فیری ئه وه ده بیت که چو ن له خو شه ویستی خودا دلنیا بیت، به لکو چو ن له داها تووش ت دلنیا بیت و هه روه ها پیّت ده لیّت که چو ن راستودروستیت بزانیّت (واته بزانیّت که به هو ی مه سیحه وه تو کینیت)،

a ئه مه له گورانییه کی رۆحیه وه وه رگیراوه به ناوی «ناوت ده گورم.»

ههروهها چۆن بهسهه ر ئهه و ترسهه دا زال بيهه كه ده بيهه هۆي دزيهه هه موو ئهه و به ره كه تانهه ي كه خودا ئارهه زوو ده كات پيهه به خشيتهه ، وه كو به شيك لهه و ژيانه مه زنهه ي كه بو تۆي دانهه .

خودا به ره كه تدارت بكات كه فير ده بيهه وشه كانه ده ربه ريهه بو ئه وهه ي به به تالي و بي سوود نه گه ريه وه بو، به لكو بيهه هۆي به ده به يانهه ويسته و خواسته له ژيانتهه !!

به شی یه که م

تاقیکردنه وهی خو شه ویستی خودا

«به لام له هه موو ئه مانه دا له راده به دهر سه رکه و تووین له ریگه ی ئه وهی که خو شی ویستووین، چونکه دلنیام نه مردن و نه ژیان، نه فریشته کان و نه سه روکه کان، نه شته کانی ئیستا و نه شته کانی داهاتوو، نه هیزه کان، نه به رزی و نه قوولی، نه به دیهینراوی دیکه، ناتوائیت له خو شه ویستی خودا جیامان بکاته وه که له ریگه ی عیسی مه سیحی گوره مانه وه بو مان دیت.» (رؤما ۸: ۳۷-۳۹)

له م ده قه دا پۆلسی نیردراو دلنیامان ده کاته وه له وهی که گرنگ نییه له م ژیا نه دا رووبه پرووی چی ده بینه وه، سه رکه و تن له ریگه ی عیسی مه سیحه وه هی ئیمه یه که به راده یه ک خو شی ویستین که ژیا نی خو ی له پینا وماندا دانا.

له (یوحنا ۳: ۱۶) دا، عیسا ده فه رمو ییت: «له بهر ئه وهی خودا ئه وه نده جیهانی خو شو یست، ته نانه ت کوره تاقانه که ی به ختکرد، تا کو هه رکه سیک با وه ری پی بهینیت له ناو نه چیت، به لکو ژیا نی هه تا هه تای ی هه بییت.»

عیسا به تایه ت ئه وه نده تو ی خو شه ویت که ئه گه ر ته نها تو له سه ر زه وی بژبا یای، ئه وا دیسان ژیا نی خو ی له پینا وتا ده به خت ده کرد. یوحه نای قوتا بی له (یه که م یوحه نا ۴: ۱۸) دا ده لیت: «خو شه ویستی ترسی تیدا نییه، به لکو خو شه ویستی ته واو ترس ده رده کاته ده ره وه، چونکه ترس له سزا وه دیت. ئه وهی بترسیت له خو شه ویستیدا ته واو نه بو وه.»

هه بوونی ترس له نیو دلماندا، واته به ته واوی نازانین که خودا چه نده ئیمه ی

خۆشدهوئیت. ئەگەر ئاستی خۆشه‌یستی خودات بزانییا، ئەوا هەموو ترسەکانت لەناودەچوون.

لە (یۆحەنا ۱۶: ۲۷)دا، عیسا دەفەرموئیت: «چونکە باوک خۆی ئیوهی خۆشدهوئیت، لەبەر ئەوهی منتان خۆشوێستوو و باوەرتان کرد که لە لای خوداوه هاتووم.»

ئایا زەحمەتە بەلاته‌وه که باوهر به‌وه بکه‌یت که خودا بایه‌خیکی زۆت پێده‌دات و تۆی به‌لاوه‌گرنگه‌؟

بۆ ماوه‌ی چه‌ندین سال نەمدەتوانی خۆشه‌ویستی خودا وه‌ربگریم، چونکە پیمابوو که ده‌بیت شایانی خۆشه‌ویستییه‌که‌ی بم. به‌لام ئیستا ده‌زانم که خودا خۆشیده‌وئیم، سه‌ره‌رای هەموو ئەو که موکوورییه‌ی که هەمه‌.

لە (یۆحەنا ۱۴: ۲۱)، عیسا وه‌بیرمان دینیته‌وه کاتیک که ده‌فەرموئیت: «ئەوه‌ی راسپارده‌کانی منی له‌لایه و کاریان پێ ده‌کات، ئەوا منی خۆشده‌وئیت. ئەوه‌ی منی خۆشبووی، باوکیشمی خۆشده‌وئیت، منیش خۆشمدەوئیت و خۆمی بۆ درده‌خەم.»

عیسا ده‌یه‌وئیت بۆتی بسه‌لمینیت که راسته‌قینه‌یه و بوونی هه‌یه‌.

گوپرایه‌لی به‌ره‌می خۆشه‌ویستی راسته‌قینه‌یه، به‌لام هه‌رگیز ناتوانیت ئەوه‌نده خودات خۆشبوئیت که گوپرایه‌لی بیت، مه‌گه‌ر ئەوه‌ی که یه‌که‌م جار ئەو خۆشه‌ویستییه‌ قبۆل بکه‌یت که به‌رامبه‌ر تۆ هه‌یه‌تی. ئەو خۆشه‌ویستییه‌ خوداییه به‌ کار و کرده‌وه به‌ده‌ست نایه‌ت. واته‌ به‌ کاری باش به‌ده‌ست نایه‌ت، یاخود به‌ هه‌لسوکه‌وت و ئاکاری دروست وه‌رناگیردیت.

خۆشه‌ویستی خودا دیارییه‌کی بی به‌رامبه‌ره؛ هیچ مه‌رجیکیشی نییه‌. له‌

رېگه‌ی ئه‌و قوربانیه‌وه به‌ده‌ستمان ده‌گات که عیسای مه‌سیح له‌سه‌ر خاچ له پیناوماندا دای.

هه‌ر ئیستا خۆشه‌ویستی خودا به‌ده‌سته‌یه‌نه. له‌به‌رده‌م خودا دابنیشه و بلی: «ئه‌ی یه‌زدان، باوه‌رم به‌وه هه‌یه که تو منت خۆشده‌ویت و خۆشه‌ویستی تو وهرده‌گرم.»

(یه‌که‌م یۆحه‌نا ۴: ۱۹) ده‌لیت: «خۆشمانده‌ویت، چونکه یه‌که‌م جار ئه‌و خۆشیویستووین.» پیده‌چیت تۆش به‌ پیچه‌وانه‌وه هه‌لسوکه‌وتت کردییت وه‌کو چۆن من بو ماوه‌ی چه‌ندین سال به‌و جوړه‌بووم. له‌وانه‌یه هه‌ولبده‌یت که به‌پیی پیویست خودات خۆشبویت بو ئه‌وه‌ی ئه‌ویش له‌ به‌رامبه‌ردا خۆشی بویت. به‌لام ئه‌وه‌تا له‌ (یه‌که‌م یۆحه‌نا ۴: ۱۹) دا ده‌لیت: «خۆشمانده‌ویت، چونکه یه‌که‌م جار ئه‌و خۆشیویستووین.»

داود له‌ خۆشه‌ویستی خودا دلنیا بوو کاتیک که له‌ (زه‌بووری ۳۶: ۷) به‌ خودای گوت: «ئه‌ی خودایه، خۆشه‌ویستییه نه‌گۆژه‌که‌ت چه‌ند به‌نرخه! ئاده‌میزاد له‌ژیر سییه‌ری باله‌کانت په‌نا ده‌گرن.»

ده‌مه‌وی باسی (زه‌بووری ۱۳۹) تان بو بکه‌م. داودی پاشا به‌ شیوازیکی زۆر تاییه‌ت په‌یوه‌ندی له‌گه‌ل خودا دروست ده‌کرد، بۆیه ئیمه‌ش ئه‌وپه‌ری هه‌ولێ خۆمان ده‌خه‌ینه‌ گه‌ر که وه‌کو ئه‌و بکه‌ین.

«ئه‌ی یه‌زدان، تو منت پشکنی و منت ناسی. هه‌ستان و دانیشتنی منت زانیوه، له‌ دووره‌وه له‌ بیرکردنه‌وه‌م گه‌یشتوو. رپه‌وه و جیی راکشانی منت پیواوه، شاره‌زای هه‌موو رپگاکانی منیت. ئه‌ی یه‌زدان، به‌ر له‌وه‌ی وشه‌یه‌ک له‌سه‌ر زمانم هه‌بییت، تو به‌ ته‌واوی ده‌یزانی. له‌پیش و له‌ پشته‌وه ده‌ورت داوم،

دهستت دهخهپته سهرم.

ئهم زانينه تۆم بهلاوه زۆر سهيره، له سهرووی منهويه، ناتوانم بهدهستی بهینم. بۆ کوو بچم له پوچی تو؟ بۆ کوو ههلبییم له پوخسارت؟

ئهی خودایه، بیروکه کانت بهلای منهوه چهند گرانبههايه! کوو ژماره یان چهنده مهزنه! ئه گهر بیانژمیتم، له لم زیاترن. که به ناگادیمهوه هیشتا له گهڵ تۆم.»

بهراستی دهقیکی بههیزه!

ئیشایای پیغمبهه پیمان دهلیت که خودا چاوه پرییه بۆ ئهوهی باش و میهره بان بیته له گه لمان: «بهلام یهزدان چاوه پری ئهوه ده کات ههتا له گه لتان میهره بان بیته، له بهر ئهوه هه لدهستیت بۆ ئهوهی بهزهیی پیتاندا بیتهوه، چونکه یهزدان خودای دادپهروه رییه. خۆزگه بهوانه ی چاوه پری ده کهن!» (ئیشایا ۳۰: ۱۸)

بیر لهوه بکه نهوه، خودا دهیه ویته کات له گه ل به سههه ببات، چونکه خۆشیده ویته و تۆ بهلای ئهوهوه که سیکی تایبه تیت.

خودا ئهوهنده خۆشیده ویته که سهههه ردا نییه کانت تۆمار ده کات و فرمیسه کانت ده خاته نیو بوتلیکه وه و له په رتووکه که یدا تۆماری ده کات. (زه بووری ۵۶: ۸).

عیسای مه سیح له (یوحنا ۱۴: ۱۸) دا به قوتابییه کانی ده فه رمو یته: «به هه تیوی به جیتان ناهیللم، دیمه وه لاتان.»

داود له (زه بووری ۲۷: ۱۰) دا ده نووسیته: «ته نانه ت دایک و باوکیشم وازم لی بهینن، یهزدان ده مگریته خوی.»

لهوانه یه تۆ ئه و خۆشه ویستییه سهروشتیه ت نه بیته که هه موو که سیک هه زی

لیدە کات و بە دوایدا دە گەرێت؛ لەوانە یە تەنانەت کە سوکار و خێزانە کەت پشتمان
تۆ کرد بیتی و وازیان لیت هێنا بیتی. بەلام ئەمڕۆ یەزدان دە یە ویت بزانی
کە خوشە ویستی ئەو بوو تۆ ئەوە نە بە هیژ و مەزن و بە توانایە کە جیگە ی
خوشە ویستی هەموو کە سیکت بوو پر دە کاتەو. کەواتە پێگە ی بە دە کە نارامت
بکاتەو و دلە شکاوە کەت شیفا بەدات.

تۆ بووی بە بە شیک لە خێزانی خودا، واتە ئیستا تۆ پۆلە ی خودای و خودا
تۆی خوشە ویت.

لە (ئەفەسۆس ۳: ۱۷-۱۹)د، پۆلسی نێردراو نوێژی بوو من و تۆ کرد و گوتی:

«تاکو بە باوەر مەسیح لە دلتاندا نیشتە جی بیتی و پرەگ و بناغە تان لە
خوشە ویستیدا دا بە زریت، تاکو توانادار بن، لە گەل تەواوی گەلی پیروزی خودا
تیبگەن کە پانی و درێژی و بەرزی و قوولی خوشە ویستی مەسیح چییە، تاکو
ئەم خوشە ویستیە بناسن کە لە سەرۆی زانیارییەو یە، بوو ئەو ی پر بن لە
هەموو پرییتی خودا.»

بەلێ، خودا تۆی خوشە ویت و چاودیریت دە کات و ئاگای لیتە. هەمیشە
چاوی لە سەر تە و گرنگیت پیدە دات. (ئیشایا ۴۹: ۱۶) دە لیت کە وینە ی تۆی لە نیو
لە پی دە ستیدا هە لکۆ لیو.

لە (یوحنا ۱۵: ۹)، عیسا فەرمووی: «هەر وە ک چۆن باوک منی خوشویستوو،
ئاوا ئیو م خوشویستوو، جا بە خوشە ویستیە کە مەو و پە یو سە ت بن.»

خودا چەندە تۆى خۆشەوئیت؟

«كەس خۆشەوئىستى لەمە گەورەترى نىيە كە يەكئىك ژيانى خۆى بۆ دۆستەكانى دابئىت.» (يۆحەنا ۱۵: ۱۳)

هېچ كەسئىك خۆشەوئىستى لەو گەورەترى بۆت نىيە.

عيسا دەيەوئىت بېئىتە ھاوئى و ھاودەمت. ئەو ژيانى خۆى لەپىناو تۆدا بەخشى بۆ ئەوئى نىشانىت بدات كە چەندە تۆى خۆشەوئىت.

پۆلس لە (رۆما ۵: ۶) دا وەبىرمان دىئىتەو كە: «كاتىك هېشتا لاواز بووئىن، مەسىح لە كاتى ديارىكراودا لە پىناو گوناھباران مرد.»

خودا رىك لە كاتى ديارىكراودا خۆشەوئىستىيە گەورەكەى نىشانداين، لە رىگەى ناردنى مەسىح بۆ سەر زەوى، تاكو لە پىناوى ئىمەدا مەرىت، لە كاتىكدا ئىمە هېشتا گوناھبار بووئىن. ئىنجا پۆلس بەردەوام دەبىت و لە ئايەتى حەوتدا دەئىت: «بە دەگمەن كەسئىك لە پىناوى مەرىتەكى راستودروست دەمەرىت، لەوانەيە لە پىناوى مەرىتەكى باش كەسئىك بۆرئىت مەرىت.» لە كۆتايىدا لە ئايەتى ھەشت، پۆلس ئەم دەرنەجامەمان پىدەدات: «بەلام خودا خۆشەوئىستى خۆى بۆ دەرخستىن، بەوئى مەسىح لە پىناوى ئىمەدا مرد، كاتىك هېشتا گوناھبار بووئىن.

ھاوئى ئازىزەكانم، خودا زۆر تۆى خۆشەوئىت. پۆحى پىرۆز ھەول دەدات كە خۆشەوئىستى خودات بۆ ئاشكرا بكات. دلت بكەوئى و خۆشەوئىستى خودا وەر بگرە. بەو جۆرەى كە ھەى قبول و پەسەندت دەكات. ھەرگىز پەتت ناكاتەوئى و ھەرگىز حوكمت نادات (يۆحەنا ۳: ۱۸).

پۆلس لە (ئەفەسۆس ۱: ۶) دا باسى ئەوئى كردووئى كە ئىمە بەھۆى پەروەردگار

عیسای مەسیحی ئازیز و خۆشەویستیهوه، خودا قبۆلی کردوین. ئەوهی که بوو ته هۆی قبۆلکردمان بریتی نییه له توانای تهواو و کاملبوونی خۆمان. تهنها له پێگهی مەسیحهوه ئیمه به پێی پێویست راستدروست کراوین که بتوانین بێینه خزمهتی باوکی ئاسمانی.

«له پێگهی خۆینی مەسیح کێر داینهوه، واته ئیخۆشبوونی گوناھمان وهرگرت، به گۆپهری دهوله مەندی نیعمه ته کهی.» (ئهفهسۆس ۱: ۷).

له (ئیشایا ۵۴: ۱۰) دا پیمان گوتراوه: «هه چهنده چیاکان نامینن و گردهکان دههژین، بهلام خۆشهویستی نهگۆری من بو تۆ ده مینیت و پهیمانی ناشتیم ناههژیت، ئەوه فهرمایشتی یهزدانه، ئەوهی بهزهیی پیتدا دیتهوه.»

پۆلس له (یه کهم کۆرنسۆس ۱: ۹) دا وه بیرمان دیتتهوه که «خودا بهوه فایه...» به لێنی داوه که ههتا باوه پرت به مەسیح هه بییت، رەتت نه کاتهوه، ههروهها به لێنی داوه که خۆشیو بیت و تۆش به لێنه کانی پارێزیت.

عیسا له (یۆحنا ۱۷: ۹، ۱۰) دا ده فرمویت که نوێژت بو ده کات چونکه تۆ هی ئەویت. خودا تۆی داوه به مەسیح، وه ئەو به هۆی تۆوه مهزن و شکۆداره. خودا خۆشیدهوپی. ئەو خۆشهویستیه قبۆل بکه.

له گهڵ داودی زه بوور بێژدا بلی:

«ئهی گیانی من، ستایشی یهزدان بکه، هه موو ناخیشم ستایشی ناوی پیرۆزی بکه.

ئهی گیانی من، ستایشی یهزدان بکه، هیچ چاکهیه کی له بیر مه که:

ئوهی له هه موو گوناھپکت خۆشه بییت، له هه موو نه خۆشیه ک چاکت ده کاتهوه،

ئەوھى ژيانىت لە گۆڭر دە كړېتەوھ، خۆشەويستى نە گۆڭر و بەزەيى دە كاتە تاجى سەرت.» (زەبوورى ۱۰۳: ۱-۴).

داود بەر دەوام دەيىت و دەليىت:

«ئەوھى تەمەنت تير دە كات بە چاكە، تاكو گەنجيە تيت وەك ھە لۆ نوئى بېتتەوھ. يەزدان راستودروستى ئەنجام دەدات،... يەزدان ميھربان و بە بەزەيە، پشوو درېژە و خۆشەويستى نە گۆڭرى زۆرە. وەك بەرزى ئاسمان لەسەر زەويەوھ، خۆشەويستىيە نە گۆڭرە كەى زۆر كرووھ بۆ ئەوانەى كە ليى دە ترسن. وەك دوورى رۆژھەلات لە رۆژئاواو، ياخيوونە كامانى لى دوورخستويىنە تەوھ. وەك باوك چۆن بەزەيى بە مندالە كانيدا ديتەوھ، يەزدانىش ئاوا بەزەيى بەوانە دا ديتەوھ كە ليى دە ترسن. بەلام خۆشەويستى نە گۆڭرى يەزدان لە ئەزەلەوھ و ھە تاهە تايە بۆ ئەوانەيە كە ليى دە ترسن، راستودروستىيە كەشى بۆ نەوھ كانە.» (زەبوورى ۱۰۳: ۵، ۶، ۸، ۱۱-۱۳، ۱۷)

داود ديسان لە (زەبوورى ۳۲: ۱۰) دا پيمان دەليىت: «بە دكارە كان ئازاريان زۆرە، بەلام ئەوھى پشت بە يەزدان بەسەتت، خۆشەويستى نە گۆڭر دەورى دەدات.» ھەروھەلە (۳۴: ۱-۸) دا دەليىت:

«ھەموو كاتىك ستايشى يەزدان دە كەم، ھەميشە ستايشى ئەو لەسەر ليوھ كامە. گيانم شانازى بە يەزدانەوھ دە كات، با ستەمليىكراوان گوئيان لى يىت و شاد بن. با پيىكەوھ يەزدان بە گەورە بزايىن، با بەيە كەوھ ناوى بەرز بکەينەوھ.

رووم لە يەزدان كرد، يەزدان بە دەنگمەوھ ھات، لە ھەموو ترسە كانم فريام كەوت. ئەوانەى پشت بە يەزدان دەبەستن، دەدرەوشينەوھ، پروويان ھەرگيز شەرمەزاري پيوھ نايىت. ئەم پياوھ ستەمليىكراوھ ھاواری بۆ كرد، يەزدان گوئى

لئ بوو، له هه موو گرفته کانی پرزگاری کرد. فریشته ی یه زدان ده وری ئه و که سانه ده گریت که لئی ده ترسن، ده ربازیان ده کات.

تامی بکه ن و بینن که یه زدان چاکه! خۆزگه ده خوازرئ به و که سه ی په نای بو ده بات.»

په ترۆس پیمان ده لیت که خۆشه ویستی گوناھی زۆر داده پۆشیت (یه که م په ترۆس ٤: ٨). خۆشه ویستی خودا داتده پۆشیت. له ژیر ئه و خۆشه ویستییه دا بژی که دایپۆشیوی و ریگه ی بده که به ره که تدارت بکات. به رده وام دانی پیدا بنی و له بهر خۆته وه بلئ: «خودا منی خۆشده ویت.»

سه رنج له ئایه ته کانی ئه م به شه بده و به وردی بیخوینه وه. ئه م گوپرایه لیه ی تۆ ده بیته هۆی یارمه تیدانت که ئه و شته له خودا وه ربگریت که هه ز ده کات پیت به خشیت - دلنیا بوون له خۆشه ویستییه جیگیر و فراوانه که ی.

به شی دووهم

دلنیا بوون له داهاتوو

ئېستاس حەز دەكەم باسی هەندیک ئایەتتان بۆ بكەم له باره ی ئه و داهاتوو ه مه زنه ی كه خودا بۆ تۆی له بهرچاو گرتوو. ده مه ویت بزانیته كه تۆ كه سیکی به نرخ و به هاداریته و کاتیک خودا تۆی به دیهینا ئامانجی تایبه تی بۆت داناوه.

گۆرانییه کی پۆحی هه یه به ناوی «من چاره نووسیکم هه یه»، كه تیتیدا دانه ری گۆرانییه كه ده لیت كه چاره نووسیکی هه یه ده زانیته به دی دیت، ئه و چاره نووسه ی كه پيشوه خته خودا بۆی داناوه. ئه و خودایه ی كه هه لیبژاردوو ه و له ریگه ی پۆحی پیروژه وه به شیوه یه کی زۆر باش و کاریگه ر ئیشی له سه ر ده کات. گۆرانییه كه به دانپیدانایکی زۆر گرنگ کۆتایی دیت: «من چاره نووسیکم هه یه كه خۆزگه یه کی پووچ نییه، چونکه ده زانم بۆ کاتیک له م شیوه یه به دیهاتووم، بۆ کاتیک له م شیوه یه، بۆ کاتیک وه کو ئیستا.»

ئەدی تۆ؟ تۆ چۆن داهاتووت ده بینی؟

خودا ده یه ویت كه پر بیت له ئومید و هیوا، به لام شه یتان ده یه ویت كه تۆ كه سیکی بئ هیوا بیت. خودا ده یه ویت كه پۆژانه چاوه پرسی روودانی شتی باش بکه یته، به لام شه یتان ده یه ویت كه پۆژانه چاوه پرسی به دبەختی و ویرانی بکه یته. نووسه ری (په نده کان ۱۵: ۱۵) ده لیت: «هه موو پۆژانی سته ملیکراو سه خته، به لام دلته ر هه میشه له سه ر خوانی شادییه.»

پیشینییه خراپه کان چاوه پئی شتی خراپ ده کهن، پیش روودانی. ئەو ئایه ته به روونی باسی ئەوه ده کات که به هۆی ئەم پیشینییه خراپانه وهیه که پۆژانی ژیا ئمان پرە له نه هامة تی و ناهه مواری.

داود له (زه بووری ۲۷: ۱۳) دا ده لیت: «من هیشتا باوه رم به وه ههیه، که له خاکی زیندوووان چاکه ی یه زدان ده بینم.»

یه زدان له (یه رمیا ۲۹: ۱۱) دا خواست و نیه تی به رامبه ر ئیمه ئا شکرا ده کات و ده فه رمویت: «خۆم ئەو پلانه ده زانم که بو ئیوه م دارشتووه، پلان بو ئاشتی و گه شه سەندنی ئیوه نه ک بو زیانتان، بو ئەوه ی دوا رۆژ و هیواتان بده می. ئەوه فه رمایشتی یه زدانه.»

بیرت نه چیت که شه یتان ده یه ویت تو بیهیوا بیت. ده یه ویت نا ئومید ده ربکه ویت، نا ئومیدانه بیر بکه یته وه، نا ئومیدانه قسه بکه یت و نا ئومیدانه به وپه ری بیهیوا ییه وه هه ل سوکه وت بکه یت.

به لام سه یری ئەم ده قه به هیزه بکه، که داود له (زه بووری ۴۲: ۱۱) دا ده لیت: «ئەه ی گیانی من بوچی خه مباریت؟ بو له ناخمه وه په ریشانیت؟ ئومیدت به خودا هه بیت، چونکه من هه ر ستایشی ئەو ده که م، ئەو پرگار که ر و خودامه.»

ئەگه ر ئایه تی له م شیوه یه له نیو دل تدا هه ل بگریت، ئەوا یارمه یت ده دات که پر بیت له ئومید و له چاوه پروانی شتی باشدا بیت. هه روه ها ئومیدوار ده ربکه ویت و بیر بکه یته وه و قسه بکه یت و هه ل سوکه وت بکه یت.

پۆلسی نیردراو له (رۆما ۵: ۵) دا پیمان ده لیت که «هیواش نایته هۆی شه رمه زاری، چونکه خۆشه ویستی خودا رزا وه ته ناو دل مان، به رۆحی پیروژ که پیمان دراوه.»

به واتايه کی دیکه، ده زانین که خودا خۆشیده وین، چونکه پړوحی پیرۆز وامان پى ده لیت. ئیمه ئومیدمان به خودایه، چونکه دلنایین له وهی که خۆشیده وین و داهاتوویه کی مه زنی بو له بهرچاو گرتوین. وه کاتیک ئومید و چاوه روانیه کامان له ودا خوی ده بینته وه، هه رگیز نا ئومید نابین و سه رمان لی ناشیوت و هه ست به شه رمه زاری ناکه ین.

له (زه بووری ۸۴: ۱۱) دا هاتووه: «چونکه یه زدانی په روه ردگار خور و قه لغانه، یه زدان میهره بانى و شکو ده به خشیت، ری له چاکه ناگریت بو ئه وانیه ریگیان ته واوه.»

پۆلس له ریگه ی (فیلیپی ۱: ۶) هوه دلنایمان ده کاته وه که «خودا که له یتوه ده، ئه م ئیشه چاکه ی ده ستپیکردووه، هه تا رۆژی عیسا ی مه سیح ته واوی ده کات.»

پۆلس له (ئه فه سووس ۲: ۱۰) هۆکاری ئه و دلناییه گه وره یه روون ده کاته وه:

«چونکه ئیمه دروستکراوی ده ستی خوداین، به یه کبوومان له گه ل عیسا ی مه سیح ده بینه به دیه یتراویک بو کاری چاکه، که خودا پیشتر ئاماده ی کردووه تا کو به ئه نجامی بگه یه نین.»

له وانیه ئیستا له خوت پرسیت و بلیت: «ئه گه ر خودا پلانیکی ئه وه نده باشی بو من هه یه، که ی ده بینم؟»

وه لامی ئه و پرسیاره له (ژیرمه ندى ۳: ۱۷) دا هاتووه: «...چونکه بو هه ر چالاکیه ک کاتی خوی ده بیت، بو بریاردانیش له سه ر هه ر کاریک کاتی خوی.»

خودا له کاتی دیاریکراوی خۆیدا پلان و مه به سه ته کانی بو تو جیه جی ده کات. ئه وه ی که له سه ر تو پئویسته ئه وه یه که په ترۆس ده یلیت که وا بریتییه له

بئىفېزبون لەژىر دەستى پىر ھىز و تواناى خودا، بۆ ئەوھى لە كاتى خۆيدا بەرزت بىكاتهوھ (يەكەم پەترۆس ۵: ۶).

يەزدان لە (حەبەقووق ۲: ۲۰)دا، بىننىكى خودايى سەبارەت بە بەرنامە و پلانى داھاتوو بە پىغەمبەرەكەى دەدات و فەرمانى پىدەكات كە بىنوسىتەوھ بۆ ئەوھى كەسانى دىكە بتوانن بىخویننەوھ. بەلام لە ئايەتى پاشتر، دەلئىت: «چونكە سروشەكە بۆ كاتى ديارىكراوھ، باسى كۆتايى دەكات و درۆ ناكات. ئەگەر درىژەى كىشا چاوپرئى بىكە، چونكە بىگومان دئىت و دواناكەوئىت.» (حەبەقووق ۲: ۳)

نوسەرى (عىرانبىھەكان ۶: ۱۸، ۱۹) پىمان دەلئىت كە ئەم شتانە نوسرانەتەوھ بۆ ئەوھى «خودا ئەمەى كرد تاكو لە رىگەى دوو شتى نەگۆرەوھ كە مەحالە خودا تىياندا درۆ بىكات، ئىمە كە پەنامان بۆ ئەو بردووھ، بە دلئەوايى زۆرەوھ دەست بگرىن بەو ھىوايەى كە لەپىشمانى داناوھ. ئەم ھىوايەمان ھەيە كە وەك لەنگەرە بۆ دەروونمان، چەسپا و راگرە. دەچىتە ناو شوپنى ھەرەپىرۆز لە پشت پەردەكە.»

ھەرەھا پۆلس لە (رۆما ۸: ۲۸)دا دەلئىت: «ئىمە دەزانىن خودا لە ھەموو شتەكاندا كار دەكات بۆ چاكەى ئەوانەى ئەويان خۆشدەوئىت، ئەوانەى بەگوئىرەى مەبەستى ئەو بانگكراون.» پاشان پۆلس لە نامەكەيدا بۆ كلىساي ئەفەسۆس، وھىرمان دەھىنئىتەوھ كە ئىمە ئومىدمان ھەيە، كاتىك كە دەلئىت «بۆ ئەوھى توانادارە ھەموو شتەك بىكات زۆر زياتر لەوھى كە داواى دەكەين يان بىرى لى دەكەينەوھ، بەگوئىرەى ئەو ھىزەى كە تياماندا كار دەكات.» (ئەفەسۆس ۳: ۲۰)

خودا دەيەوئىت پىر بىت لە ئومىد و ھىوا، چونكە ئامادىھە شتى زۆر لەوھ مەزنتەر ئەنجام بدات كە ئومىدى بۆ دەخوازىت. بەلام ئەگەر تۆ ئاومىد بىت - بەو جورەى كە شەيتان دەيەوئىت - ئەوا ناتوانىت ئەو كارە بىكەيت كە خودا

داوات لى دەكات، كه برىتييه له دانانى ئومىد و چاوه پوانىيە كامان لەودا، هەرودها باوه رپوون بەهوى كه بهرنامه و پلانتيكى باشى بۆ ژيانت هەيه، وه متمانه مان بەهوه هەبىت كه ئەو پلانه خەريكه دىته دى.

پۆلس له (ئەفەسۆس ۱: ۱۱) دا دەلەيت كه عيساي مەسيحى پەروەردگار، «خودا پيشوخت بەهوى مەسيحه وه ئيمه ي هەلزارد تاكو بەگوپره ي پلانه كه ي بۆ ئەو بين. خودا هەموو شتيك بەگوپره ي مەبەست و ويستی خو ي بەرپوه دەبات.»

فەرمانى خودات له (يه شوع ۱: ۸) له بير نه چييت، كه دەفەر موييت: «پەرتوو كى ئەم فيركردنه له دەمت جيا نه بيته وه، بەلكو به شه و به رۆژ لى و ردبەر وه، بۆ ئەهوى و ريبايت بۆ كار كردن بەپى هەموو ئەو شتانه ي تيدا نووسراوه، ئەو كاته ژيانت راسته رى دەبىت و سەردە كه وىت.»

هەرودها (دواوتار ۳۰: ۱۴) شت له بير نه چييت: «بەلكو پەيامه كه زۆر لىتان نزيكه، لەسەر زمانتانه و له دلئاندايه، هەتا كارى پى بكەن.»

يهزدان له (ئيشايا ۵۵: ۱۱) دا نيشانمان دەدات كه چۆن دانان به وشە كانيدا دەبىتە هوى ئەهوى كه ويست و خواستى ئەو له ژيانماندا بىتە دى: «فەرمايشته كه م ئاوا دەبىت كه له دەممه وه دىته دەر وه: به بەتالى ناگەرپتته وه بۆم، بەلكو ئەهوى من پىم خۆشه دەيكات و سەر كه وتوو دەبىت له وهى بوى دەنيرم.»

زارت به خودا بپسيه، با زارت ببىتە زارى ئەو. دەست بكه به دەر برىنى وشە كانى ئەو، چونكه ئەو داهاوو و ئامانج و بەرنامه يه كى باشى بۆت هەيه. با قسە كانت له گەل خودا يەكبگريت نه وهك دوژمن.

بىرت بىت كه هەريهك له ئيمه چاره نووسىكى خودا بيمان هەيه.

پیتوایه له داهاتوودا چۆن ده بیته؟ شه یتان ده یه ویت که پیتوایته همه میسه خراپتر ده بیته نه که باشتر. ده یه ویت چاوت له سه ر ئه وه بیت که ده توانیت له داهاتوودا چهنده بپریت، نه که ئه وه ی که هه تا ئیستا چهنده ت بریوه.

ئایا بیزار ده بیته له خۆت و وا هه ست ده که یته که هه رگیز ناگۆردریت؟ ئومیدوار به، خودا هه میسه ده تگۆریت. وشه کانی خودا به شیوه یه کی زۆر باش له تۆدا کار ده که ن.

(داواتار ۷: ۲۲) وه بیرمان دینیته وه که خودا یارمه تیمان ده دات تا کو که م که مه به سه ر دوژمندا زال ببین.

پۆلس له (دووه م کۆرنسۆس ۳: ۱۸) دا ده لیت له کاتیکدا له وشه کانیدا چا و له خودا ده که ین، ئه وا به رده وام بۆ وینه ی ئه وه ده گۆردرین و ئه وه «له شکۆیه ک بۆ شکۆیه ک» ی دیکه رووده دات.

ئینجا له (رۆما ۱۲: ۲)، ده یخوینینه وه که ئیمه گۆردراواین به هۆی نوێکردنه وه ی ته واوی بیرمان و ئه م بیروبوچوون و نمونه و ئاکاره نوپپانه، به و شیوه یه «به لیکدانه وه بتوانن ده ریخه ن خواستی خودا چیه، که باش و په سه ندکرا و ته واوه.»

پۆلس له (کۆلۆسی ۱: ۲۷) دا ده لیت که نه پنی سه رده مه کان بریتیه له مه سیح له ئیمه دا، که هیوا و ئومیدی شکۆداربوونه. باوکی ئاسمانی، تۆ به شیوه یه کی شکۆدار ده بینیت. خودا له دۆخی شکۆداربووندا، وینه یه کی ئه وه ای له سه ر تۆ هه یه که رۆخی خۆی نارد بۆ ئه وه ی له تۆدا نیسته جی بیت تا کو دنیای بیت له وه ی که ئه وه شکۆداربوونه دیته دی.

من وشه ی «شکۆداربوون» به م شیوه یه پیناسه ده که م: ده رکه وتنی ته واوی

مەزنى و گەرەيى يەزدانە. كەواتە با ئومىدت بە خودا بىت و باوهرت بەوہ
هەبىت كە ھەموو ئەم ئايەتانه بۆ تۆيە.

ھەول بەدە فېرى ئەوہ بىت كە بە شېوہ يەكى ئەرىنى و پر لە باوهر و بەپىي
بنەماي وشەي خودا قسە بكەيت. بە دەنگى بەرز بلى «ئىمە بە پرويكي ئاشكرا
وہك ئاوينە وینەدانەوہى شكوى خودا دەدەينەوہ، لە شكويەك بۆ شكويەك بۆ
ھەمان وینە دەگۆردىين» (دووہم كۆرنسۆس ۳: ۱۸).

ھەرۋەھا بلى: «مەسيح تاكە ئومىدى منە كە بە ھۆيەوہ شكۆدارتر دەبم.
رۆحى خودا پۆزانە كەم كەمە دەمگۆرپت. ژيانم ئامانج و مەبەستى ھەيە. خودا
پلايتكى باشى بۆ من ھەيە.»

بىرت نەچىت كە بەپىي (رۆما ۴: ۱۷)، ئىمە خزمەتى خودايەك دەكەين كە
«ئەو شتەي بوونى نىيە دەپھىتتە بوون.»

خودا لە وشەكانيدا چۆن باسى ئىمە دەكات؟

«بەلام ئىوہ گەليكى ھەلبژىردراون، كاھىنيىتى شاھانە، نەتەوہ يەكى پىرۆز،
گەلى تايەتى خودان، تاكو چاكىيەكانى ئەوہ رابگەيەنن كە بانگى كر دوون لە
تاريكيەوہ بۆ رووناكيە سەيرەكەي.» (يەكەم پەترۆس ۲: ۹)

خودا دەيەويت كە كار و ئاكارە مەزنەكامان و ئەو تەواوہ تىيەمان بۆ دەريخات
كە پلان و بەرنامەي بۆ دارشتوہ. فېر بە كە بلىي «من بانگراوم كە لە تاريكى
بچمە دەرەوہ و پى بنىمە نىو رووناكى شكۆدارى يەزدانەوہ.»

ھەبوونى وینەيەكى ناروون لەسەر خۆت واتە تاريكايى. ھەزەنبوون لە خۆت
واتە تاريكايى. ئەگەر پىتوabit كە تۆ ھىچ بەھا و نرخىكت نىيە واتە تاريكايى.

له (مه لآخی ۳: ۱۷) هوه ده زانين كه ئيمه گه نچينه ي يه زدانين، مولكى تاييه تى ئه وين، گه نچينه يه كى جياواز. به لئى، تو به هاداريت و ئامانج و مه به ست و چاره نووست هه يه. خودا پلانىكى گه وره و مه زنى بو ژيانت هه يه. تو ده بيت رولى خو ت له ميژوودا بگيريت، به لام يه كه م جار ده بيت باوه رت پي هه بيت تاكو بتوانيت ئه و روله به ده ست به ييت.

له وانه يه ئيستا بلئى: «جويس، به لام من چه ندين جار شكستم خواردوو ه. هه له يه كى زورم كردوو ه و دلنيام له وه ي كه خودام بيهيوا كردوو ه.»

پولسى نيردراو له (فيلپي ۳: ۱۳، ۱۴) دا، دانى به وه دا ناوه كه هيشتا نه گه يشتوو ته ئاستى ته واوه تى و بي كه موكوپى، به لام دانى به وه شدا ناوه كه كو لى نه داوه:

«خوشكان، برايان، من وا دانائيم كه به ده ستم هيناوه، به لام شتيك ده كه م: رابردوو له بير ده كه م و به ره و داهاتوو به وپه رى كو ششه وه هه نكاو ده نيم، به ره و ئامانج تيده كو شم تاكو ئه و خه لاته به ده سته ينم كه خودا له ريگه ي عيساى مه سيحه وه بانگه يشتى كردوو م بو ئاسمان.»

خودا پلانىكى باشى بو ژيانت هه يه. له رابردوو دا مه ژى. گوئى له وشه ي خودا بگره كه له (ئيشايا ۴۳: ۱۸، ۱۹) دا تو مار كراوه:

«باسى سه ره تاكان مه كه ن، له ديرينه كان رامه مينن. ئه وه تا من شتيكى نوئى ده كه م! ئيستا سه ره له ده دات، ئايا نيزانن؟ له چوله وانى ريگا داده نيم و له بيايان رووباره كان.»

له كو تاييدا گوئى له وه بگره كه خودا له ريگه ي (ئيشايا ۴۳: ۲۵) هوه بيت داده گه يه ني ت: «منم، منم كه ياخي وونه كانت ده س پر مه وه، له پيناو خو م،

گوناهه کانیشت به بیر خۆمی ناهینمه وه.»

خودا به پراستی دهیه و پیت بییت به هه موو ئه و شتانه ی که ئه و پلان و بهرنامه ی بو داناهه. ئه و دهیه و پیت که تو له کاتی چپژوه رگرتن له و ژیا نه تپروه سه له باشه دا بینیت که بو تی داناهه. ئه و به هو ی نیعمه ت و بهزه یی فراوانیه وه ئاماده یه که هه موو ئه و کاره خراپانه بسپرتیه وه که له رابردوو دا ئه نجامت داوه، ههروه ها چاره سه ری هه موو ئه و هه له و خراپیا نه ش ده کات که له داها توودا ئه نجامی ده ده ییت.

پئویست ناکات خه م له رابردوو بخو یت، ههروه ها له داها تووش مه ترسه. هه ر کاتی ک پئویستت به یارمه تی بوو، خودا ئاماده یه یارمه تیت بدات.

(ئیشایا ۴۰: ۳۱) به لیمان پیده دات که:

«ئه وانه ی چاوه پروانی یه زدانن، هیزیان نو ی ده بیته وه، وه ک هه لو له شه قه ی بال ده دن، راده که ن و شه که ت نابن، ده رو ڤ و ماندوو نابن.»

له و ئایه ته دا دلنیا ییه کی زور گه وری پر له خو شه ویستی پایه دار و چه سپاوی خودا ده بینن له گه ل دا بین کردنی په رجوو ئاسای^b روژانه بو هه موو ئه و شتانه ی که روژی پاشتر رووبه روومان ده بیته وه.

به لینه جوان و مه زنه کانی خودا و پلانه بیها و تاکانی بیوشه و به و په ری ئومید و دلنیا ییه وه رووبه رووی داها تووت بیه وه، دلنیا به له وه ی که خودا ده توانییت ئه و به لینه جیبه جی بکات که داویه تی (روما ۴: ۲۱).

ته ماشای دووه مه که، به لکو چاو له بهرده مت بکه. ئینجا به باوه ره وه

b په رجوو: کاری سه رسوره پنه ری سه رووی سه روش که ته نها له ده سه لاتی خودایه. له زمی عه ره بی پیی دوگوتری (معجزه).

ههنگاو بنی.

بیرت نه چیت که چاره نووسیکی خویانهت ههیه بو ئه وهی جیبه جپی بکهیت.

به شی سییه م

زانینی راستودروستیت له مه سیحدا

ئیسنا چه زده که م باسی هه ندیک ئایه تان بو بکه م که په یوه ستن به راستودروستییه وه.

گۆرانی «من بوومه ته راستودروستی خودا»، باسی له خوگرته وه له نیو خیزانی خودا ده کات، ههروه ها پراوه ستان له بهرده م ته ختی پاشایه تی یه زدان وه کو ئەندامانی خیزانی پاشایه تی، که به هۆی عیساوه کاملبووین و بووینه ته هاومیراتی عیسا، گوناھمان سپردایه وه و به هۆی خوینی پاکییه وه کپدراینه وه.

تو به هۆی عیسا م سیحه وه بوویته ته راستودروستی خودا، ههروه کو چۆن پۆلس له (دووهم کۆرنسۆس ۵: ۲۱) دا ده ئیت: «ئه وه ی گوناھی نه ده ناسی خودا له پیناوی ئیمه کردییه گونا، تاکو به یه کبوان له گه ل ئه و بین به راستودروستی خودا».

(زه بووری ۴۸: ۱۰) به م شیوه یه باسی خودا ده کات: «ئه ی خودایه، وه ک ناوت، ستایشت ده گاته ئه و په ری زه وی، ده سته راستت پره له راستودروستی.»
خودا دهستی به ره و رووی تو دریز کردوو که پره له راستودروستی.

پۆلس له (یه که م کۆرنسۆس ۱: ۸) دا دنیات ده کاته وه له وه ی که «ئه وه ی هه تا کو تایی ده تانچه سپینیت، تاکو له روژی عیسا م سیحی گه وره ماندا بی گله یی بن.»

c هۆنراوه و مۆسیقاکی له لایهن کریس سیلمه یه ره وه دانراوه.

واتای ئەو ئایەتە دەزانیت؟ واتە، خودا تۆ بە راستودروست دەبینیت. ئەمڕۆ،
پێک لەو شوێنەدای کە خودا دەیهوێت. ئامادەیه کە لە بەرامبەر درۆکانی
شەیتاندا بەرگری لێ بکات، کە سکالاکەری خوشک و برابانە (پەیدابوون ۱۲: ۱۰).

ئەگەر باوەر و متمانەیی تەواوت بە عیسای مەسیح هەیه، ئەوا چیتەر خودا
وێكو تاوانبار چاوت لێ ناکات و ئامادەیه کە بێتاوانی تۆ بسەلمێت.

عیسا لە وتاری سەر چادا، بە شوێنکەوتووانی فەرموو: «خۆزگە دەخواریت
بەوانەیی کە برسی و تینوون بوو راستودروستی، چونکە تیر دەکرین.» (مەتا ۵: ۶).

بەپێی فەرماشتهکانی عیسا، تۆ وێكو رۆلەیی لەدایکبوووەوی خودا،
راسپێردراویت کە لە بارودۆخێکدا بژیت کە بتوانیت چێژ لە باشی و بەرەکەتی
خودا وەرگیری. تۆ مافی ئەوەت پێدراوە کە چێژ لە ژيان وەرگیری، چونکە
ئەو دیاری خودایە بوو.

دەست بکە بە گوتنی ئەم رستەیه: «بەهۆی عیسای مەسیحەو، من
راستودروستی خودام.»

لەوانەیه هەوڵ و کوششت کردبیت کە خۆت لەبەردەم خودا راستودروست
نیشان بەیت. بەلام راستودروستی بەو شیوەیه بەدەست نایەت. راستودروستیش
وێكو پرزگاری، بە ئیش و کار بەدەستناهیتریت، چونکە دیاریی خودایە. واز لە
هەوڵ و تەقەلاکانت بەینە و فێربە متمانە بەخودا بکەیت کە راستودروستی
عیسات پێ ببەخشیت.

«خەمەکانت بە یەزدان بسپێرە، ئەو پشتگیری دەکات، هەرگیز ناهێڵیت
راستودروستان بەهێژن.» (زەبووری ۵۵: ۲۲)

پۆلس له (رۆما ۴: ۱-۳) دا باسی راستودروستی ئیبراهیم دهکات:

«ئیت چى بلیین، ئیبراهیمی باوکمان بهگوڤرهى جهسته چى دۆزییهوه؟ تهگه
ئیبراهیم به کردار بیتاوان بووايه شانازی دهکرد، بهلام نهك لهلاى خودا. ئایا لهو
بارهیهوه نووسراوه پیرۆزه که چى دهفهرموئ؟ ئیبراهیم باوهپرى به خودا هیتا،
تهمهشى به راستودروستی بو دانرا.»

ئینجا پۆلس له ئایهتى (۲۳ و ۲۴) بهردهوام دهپیت و دهئیت:

«ئهوهى نووسراوه: بو دانرا، تهنها له پیناوى ئهودا نهبوو، بهلكو له پیناوى
ئیمهشدا بوو، جا بۆمان به راستودروستی دادهنریت، که باوهپرمان هه به بهوهى
عیسای گهورهمانى له نیو مردووان ههستاندهوه.»

به واتایهكى دیکه، پۆلس پیمان دهئیت که ئیمه له پریگهى باوهپرهوه
راستودروستی وهردهگرین نهك کار و کردهوهوه.

کاتیک که ئیمه باوهپر به عیسای مهسیح دههینین، خودا وهکو راستودروست
چاومان لی دهکات. واته، به هوى خوینی عیساو، خودا بریار ده دات که به
راستودروست بمانینیت. ئه و خودایه که هی هه ره به توانایه و مافی ئه وهى هه یه
که ته گه ر بیهوئیت ده توانیت بریارى وا بدات.

پۆلس له یه کهم ئایه تی به شی دواتردا، مه به سه ته که ی کورت ده کاته وه کاتیک
ده ئیت: «که واته، له بهر ئه وهى به باوهپر بیتاوان کراوین، له پریگه ی عیسای
مه سیحی گه وره مانه وه له گه ل خودا ئاشتمان هه یه.» (رۆما ۵: ۱)

راستودروستی له پریگه ی کاره لاوازه کانی ئیمه وه به ده سه ت نایه ت: له پریگه ی
کارى ته واو کراوى عیساو به ده سه ت دیت.

داود له (زه‌بووری ۳۷: ۲۵) دا ده‌لَیت: «من گه‌نج بووم و ئیستا پیرم، هه‌رگیز نه‌مبینی راستودروست وازی لَی بهیژنَیت، یان مندالَه‌کانی سِوالی نان بکه‌ن.»

من وه‌کو دایکیک باوه‌پم وایه ئه‌گه‌ر بَیتو له‌ ریگه‌ی عیسا‌ی مه‌سیحه‌وه ئه‌و راستودروستییه له‌گه‌لّ خودا پارِیزین، مندالَه‌کانیشمان ده‌توانن به‌ده‌ستی بهیژن.

ئه‌و مندالانه‌ی که له‌ لایه‌ن ئه‌و دایک و باوکانه‌وه په‌روه‌ده‌ کراون که هه‌ست به‌ تاوانباری و سه‌رزه‌نش و بی‌خه‌بوون ده‌که‌ن، به‌ گشتی ئه‌و هه‌ستانه‌یان بۆ ده‌گوازِیته‌وه.

به‌ هه‌مان شیوه، ئه‌گه‌ر دایک و باوک تییگه‌ن و باوه‌ر به‌وه بکه‌ن که خودا خۆشیده‌ویژن، که‌ساتیکی تابه‌تن به‌ لای خوداوه، خوا پلان و به‌نامه‌یه‌کی باشی بۆیان هه‌یه، هه‌روه‌ها له‌ ریگه‌ی خوینی مه‌سیحه‌وه راستودروست کراون، ئه‌و کات مندالَه‌کان که له‌ژَیر راستی ئه‌و چاده‌دا ده‌ژین، باوه‌ری دایک و باوکیان کاریان تیده‌کات و عیسا و ته‌واوی به‌لَینه‌کانی قبول ده‌که‌ن.

(په‌نده‌کان ۲۰: ۷) پیمان ده‌لَیت که «که‌سی راستودروست به‌ ریگای ته‌واوی خۆیدا ده‌پروات، دوا‌ی خۆی خۆزگه‌ به‌ مندالَه‌کانی ده‌خوازِیت.»

هه‌روه‌ها له‌ (زه‌بووری ۳۷: ۳۹) ده‌لَیت: «رِزگارِیی راستودروستان له‌ لایه‌ن یه‌زدانه‌وه دَیت، ئه‌و قه‌لای ئه‌وانه له‌ کاتی ته‌نگانه.»

خودا له‌گه‌لّ تۆیه. وشه‌کانی راستن، وه‌ به‌لَینی ئاشتی و راستودروستی و پاراستن و سه‌رکه‌وتن به‌سه‌ر رکا‌به‌ره‌که‌تدا ده‌دات.

به‌رده‌وام ئه‌م به‌لَینه‌ی یه‌زدان دووپات بکه‌وه که له‌ (ئیشایا ۵۴: ۱۷) دا هاتووه: «هه‌ر چه‌کێک له‌ دژی تۆ شیوه‌ی بکیشِرت سهرناکه‌ویت و هه‌ر زمانیک له‌ دادگا

له دژى توّ راده وه سئیت بهر په رچی ده دده یته وه. ئەمه میراتی خزمه تکارانی یه زدانه،
بیتاوانیتان له لایه ن منه وه یه، ئەوه فه رمایشتی یه زدانه.»

داود له (زه بووری ۳۴: ۱۵) دا پیمان ده لیت: «چاوی یه زدان له سه ر راستو دروستانه
و گوئی له پارانه وه کانیان راگرتووه.»

ئوه به وردی واتای ئه وه ده گه یه نیت که خودا ته ماشات ده کات و گویت لئ
ده گریت، چونکه توئی خوشده ویت.

ئینجا داود له ئایه تی (۱۷، ۱۹، ۲۲) دا ده لیت: «سه ر راستان هاوار ده کهن و
یه زدان گوئی لییان ده بیت، له هه موو ته نگانه کانیان ده ربازیان ده کات. پیاوچاک
گرفتی زور ده بیت، به لام یه زدان له هه مووی ده ربازی ده کات، یه زدان گیانی
خزمه تکاره کانی خوئی ده کړیته وه و ئه وانیه ی په نا ده به نه بهر یه زدان تاوانبار
ناکړین.»

ریک ئه و کاته ی که عیسا وه کو رزگارکاری تایه تی خوټ قبول ده که یت، له نیو
ئهو دا ده ست ده که یت به گه شه کردن. ده کړیت بلین که له گه شت و سه فه ردای.
کاتیک که به پړیگه وه ی، هه ندیک هه له ده که یت. له وانیه هه ل سوکه وت و ئاکارت
بیگه رد نه بیت، به لام ئه گه ر دلت به رامبه ر خودا پاک و ته واو بیت، پیموایه که
له کاتی ئه و گه شته دا به ته واو و بن که موکو ریت ده بینیت.

یه زدان له (ئیشایا ۵۴: ۱۴) راپده گه یه نیت: «به راستو دروستی ده چه سپییت
دوور له جه ور و سته م، چونکه هیچ هوئه ک نیه بو ئه وه ی بترسیت، ههروه ها
دووریت له تو قینیش، چونکه لیت نزیک ناکه ویته وه.»

(پهنده کان ۲۸: ۱) ده لیت ئه و راستو دروسته ی که سازش ناکات، وه کو شیریکی
بویر و نه ترس وایه. کاتیک که ده زانیت به هوئی مه سیحه وه راستو دروستیت،

كاتىك لەم لايەنەوہ بىنىنى راستەقىنەى خودايىت ھەبوو، ئەو كات لە ترس و تۆقىندا ناژىت، چونكە راستودروستى بوىرى و ئازايى دەستەبەر دەكات:

«چونكە سەرۆك كاهىنىكمان نىيە كە نەتوانىت ھاوخەمى لاوازيە كامان بىت، بەلگە سەرۆك كاهىنىكمان ھەيە كە وەكو ئىمە لە ھەموو شتىك تاقى كراوہ تەوہ، بەلام بى گوناھ دەرچوو. بۆيە با بە متمانەوہ لە تەختى نىعمەت بچىنە پىش، بۆ ئەوہى بەزەيى وەربگرىن و نىعمەت بدۆزىنەوہ تاكو لە كاتى پىويستدا يارمەتىمان بدات.» (عيرانىيە كان ۴: ۱۵، ۱۶)

ئىمە دەتوانىن بەوپەرى بوپرىيەوہ لە تەختى پاشايەتى نىعمەت نرىك بىنەوہ، نەك بەھۆى بىخەوشى و بى كەموكورى خۇمانەوہ، بەلكو بەھۆى تەواوى و بى كەموكورى خوداوہ: «ئىستاش كە بە خوئىنى ئەو بىتاوان كراوين، لە رىگەى ئەوہوہ چەندە زياتر لە توورەيى خودا رزگار دەبىن!» (رۇما ۵: ۹)

لەوانەيە تەواوى ژيانت ئەم پرسىارەت لە خۆت كرديت: «ھەلە و كىشەى من چىيە؟»

بۆيە، ئىستا ھەوالىكى خۆشت پىن رادەگەيەنم: «تۆ راستودروست كراويت!»

ئىستا شتىكى راست لەبارەى تۆوہ ھەيە. من بەردەوام ھانى خەلكى دەدەم كە بلىن: «لەوانەيە من بەو جوړە نەبم كە دەبىت بىم، بەلام سوپاس بۆ خودا بەو جوړە نىم كە پىشتر بووم. من باشم و بە رىگاوم.»

بىرت نەچىت كە گوړانكارى پرۆسەيە، وە تۆ پىشوەخت لەو پرۆسەيە داى. لە كاتىكدا سەرقالى گوړانكارىت، خودا بە راستودروست دەتبنىت.

تۆ راستودروستىت. راستودروستى ئەو دۆخەيە كە خودا بە ھۆى خوئىنى

عیساوه تۆی تیدا داناوه.

ئەو گۆرانکاریانەى كە لە ژياندا روودەدەن، دەرەنجامى ئەو راستودروستییه كە خودا پێشوهخت لە رێگەى باوه‌ره‌وه پێى به‌خشیوی.

شكۆ بۆ یەزدان!

ئەمە به‌هێزە!

كاتێك كە خۆشه‌ویستی و راستودروستی خودا به‌ده‌ستده‌هێنیت، رزگارت دەبێت لە ناارامى و ترسى رەت‌بوونه‌وه.

هەر ئیستا، بوه‌سته و ئەمە رابگه‌یه‌نه: «من لە رێگەى عیساى مه‌سیحه‌وه راستودروستی خودام.» هانت دەدەم كە پۆژانه‌ چه‌ندین جار ئەو راستییه‌ دوپات بگه‌یته‌وه.

پۆلسی تیردراو لە (رۆما ١٤: ١٧) پیمان دەلێت كە «پاشایه‌تى خودا خواردن و خواردنه‌وه نییه، به‌لكو راستودروستی و ناشتی و خۆشییه‌ لە رۆحی پیرۆزدا.» راستودروستی به‌ره‌وه ناشتی و ئارامیمان ده‌بات، وه‌ ناشتیش به‌ره‌وه خۆشى و دلشادیمان ده‌بات.

ئەگەر ناشتی و خۆشیت نییه، ئەوا به‌ شیمانیه‌كى زۆر بینینی خودایانەت لەبارەى راستودروستییه‌وه نییه. خودا ده‌یه‌وێت لە رووی جه‌سته‌یى و مادیشه‌وه به‌ره‌كه‌تداریت بكات.

به‌لام زۆربه‌ی ئەو كه‌سانه‌ى كه‌ تاوانبارن و لۆمه‌ى خۆیان ده‌كەن، هه‌رگیز ناگەن به‌ خۆشگوزهرانى و ناسووده‌یى راسته‌قینه. كتیبى پیرۆز فیرمان ده‌كات كە راستودروستان، ئەوانه‌ى كه‌ ده‌زانن راستودروستن، پێشده‌كه‌ون و پارێزراو ده‌بن.

نایا ده زانیت که یه زدان له باره ی تۆوه چی ده فهرمویت؟ یه زدان له (زه بووری ۱: ۳) دا ده فهرمویت که ئه وه ی ئاره زووی له فیژکردن و پینماییه کانی یه زدانه، «وه ک داریک وایه که له ده م جوگه ی ئاو پرواییت و له وه رزی خویدا به رهه م بدات و گه لا کانی هه رگیز وشک نه بن، له هه موو کاریک سه رکه وتوو ده بییت.»

بیر له و راستو دروستییه بکه وه که له به رده م یه زداندا هه ته، نه وه ک هه له و که موکو پریه کانت.

وه کو چۆن له (یه شوع ۱: ۸) دا بینیمان: «په پرتووکی ئه م فیژکردنه له ده مت جیا نه بیته وه، به لکو به شه و و به رۆژ لئی ورد به ره وه، بو ئه وه ی وریاییت بو کارکردن به پیی هه موو ئه و شتانه ی تیدا نووسراوه، ئه و کاته ژیانته راسته پری ده بییت و سه رده که ویت.»

بیرت بیت که (زه بووری ۱: ۲، ۳) ده لپت که به رده وام شه و و رۆژ له وشه ی خودا ورد بوو یته وه، ئه وا وه کو ئه و داره ده بییت که به رهه م ده دات و له هه موو کاره کانتدا سه رکه وتوو ده بییت.

له وشه ی خودا ورد به ره وه و وشه ی خودا ده ربیره. کاتیک شه ی تان هیژ ده کاته سه ر میشت، تۆش له ریگه ی وشه ی خودا وه دژه هیژشی بکه سه ر. بیرت نه چیت که عیسا له ریگه ی ده برینی وشه ی خودا وه شکستی به شه ی تان هیئا، کاتیک که فهرمووی: «نووسراوه...» (لوقا ۴: ۴، ۸، ۱۰).

(پهنده کان ۱۸: ۱۰) ده لپت: «ناوی یه زدان قولله یه کی به هیزه، که سی راستو دروست بو ئه وی راده کات و په ناگیر ده بییت.»

(زه بووری ۷۲: ۷) به م شیوه یه باسی راستو دروستان ده کات: «راستو دروستان له سه رده می ئه و شکۆفه ده کهن، ناشتییه کی زۆر ده بییت هه تا فه وتانی مانگ.»

راستودروستیت له گه ل خودا قبول بکه، بو ئه وهی له ئاشتیدا شکوفه بکهیت.

لهوانه یه ئیستا بیر بکه یته وه و بلایی: «ئه هی چی به سه ر ئه و کاره خراب و ناشرینانه دا دیت که ئه نجامم داون؟»

دهمه ویت ئه و وشانه ت وه بیر بیئمه وه که خودا له (عیبرانییه کان ۱۰: ۱۶- ۱۸) به گه له کی خوئی فهرموو:

«یه زدان ده فهرموئی، ئه مه ئه و په یمانه یه که له دوای ئه و رۆژانه له گه لیان ده یبه ستم، فیرکردنه کانم ده خه مه ناو دلیان و له ناو میشکیان ده ینووسم. پاشان ده فهرمویت: له مه وودوا گونا و تاوانه کانیا ن به بیرى خوم ناهینمه وه. له کوئی لیخوشبوونی ئه م گونا هانه هه بیئ، ئیتر پیویست ناکات قوربانى بو گونا بکریت.»

به واتایه کی دیکه، گونا هه کانت و سزاکانت به ته واوی پووچه ل کرانه وه. ماده م عیسا کاریکی ئه وه نده مه زن و ته واوی ئه نجام داوه، پیویست ناکات هیچ کاریک له به رامبه ر هه بوونی گونا هه کانتدا ئه نجام بدهیت. تاکه شتیک که بتوانیت بو دلخوشبوونی خودا ئه نجامی بدهیت، ئه وه یه که به دلخوشییه وه دیارییه بیه رامبه ره که ی قبول بکهیت.

(عیبرانییه کان ۱۰: ۱۹، ۲۰) ده لیت: «متمانه مان هه یه بو چوونه ناو شوینی هه ره پیرۆز^۱ به هوئی خوینی عیسا وه، به و ریگا زیندوو و تازه یه که به هوئی به خشی نی جهسته ی خوئی به ناو په رده دا بوئی کردینه وه.»

d شوینی هه ره پیرۆز به شیک بووه له په رستگا، که وا له په یمانی کون ته نها سه روکی کاهینان سالی ته نها یه ک جار بوئی هه بووه بچیتته ئه وئی بو پیشکه شکردنی قوربانى بو خودا.

چیتر پیویست ناکات پرده به کی جیاکه ره وه^e له نیوان تو و یه زاندا بوونی
هه بیّت.

چ هه والیکی مه زن و دلخۆشکه ره!

ده توانیت به وپه ری بویرییه وه په یوه ندی له گه لّ خودا دروست بکه یت، چونکه
گونا هه کانت پووچه لّ کرانه وه و سپردانه وه و له بیرکران.

دلخۆش و شاد به! تو به هۆی مه سیحه وه راستودروستی خودایت! (دووهم
کۆرنسۆس ۵: ۲۱)

e له په رستگا پرده به کی جیاکه ره وه له نیوان شوینی پیروژ و شوینی هه ره پیروژی په رستگا هه بوو.

به شی چوارهم

زالبوون به سهر ترسه کانی ژيانندا

ئايا له هيچ شتيکي خوټ ده ترسيت؟

يه زدان له م گورانييه دا که ناوی «رؤله که م، مه ترسئ» به، ئه م وشه ژيانبه خشانه
ده رده پرئيت:

«رؤله که م مه ترسئ

من هه ميشه له گه لئتم.

هه ست به هه موو نازارئکت ده که م

وه هه موو فرميسکيکت ده بينم.

رؤله که م مه ترسئ،

من هه ميشه له گه لئتم.

ده زانم چؤن گرنگي به و شته بده م،

که مولکي منه.^۱

پؤلسی نيردراو له (دووم تیمۆساوس ۱: ۷) دا نامه يه ک بو قوتابيه گه نجه که ی
ده نووسئيت و تئيدا هانی ديدات که له به کارهينانی خزمه ته که يدا نه ترسئيت:
«چونکه خودا پوچی ترسی پيمان نه به خشيوه، به لکو پوچی هيژ و خوشه ويستی
و خوړاگريی پئ به خشيوين.»

^۱ سه م ئو دات ميوزيک. (له ژير چاوديري وورد ميوزيک) هه موو مافه کانی پاريزراوه.

ئەو ئايەتەت لەبیر نەچیت. ئەزبەری بکە و هەموو جارێک کە تووشی نینگەرانی ترس دەبیت لەبەر خۆتەوه بیلێوه.

ترس لە لایەن خوداوه نییه. شەیتان ئەو کەسەیه کە دەیهویت دلت پر بکات لە ترس. خودا پلان و بەرنامەیهکی تایبەتی بو ژیانتهیه. لە پرێگه باوه پرکردن بە خودا، پلان و بەرنامەکهی قبول بکە. بەلام نابیت ئەوه مان لە بیر بچیت کە شەیتانیش پلان و بەرنامەیه بو ژیانتهیه کە لە پرێگه ترسەوه دەتوانیت پلانەکهی وه بگریته.

داودی زەبوورنووس لە (زەبووری ۳۴: ۴) دا دەئیت: «پرۆم لە یەزدان کرد، یەزدان بە دەنگمەوه هات، لە هەموو ترسەکانم فریام کەوت.»

عیسا پرزگارکاری تۆیه. کاتیک بەوپهری دلسۆزییهوه پرۆی تێ دەکەیت و هانای بو دەبهیت، لە هەموو ترسەکان پرزگارت دەکات. لە (یوحنە ۱۴: ۲۷)، عیسا بە قوتابییه تۆقیوه کانی فرمۆو: «ناشتیتان بو بەجیدەهیتم، ناشتی خۆمتان دەدەمی. ئەوهی من دەتاندەمی وه ئەوه نییه کە جیهان دەتاندات. نینگهران مەبن و مەترسن.»

ئەوه واتای ئەوه دەگەیهنیت کە دەبیت بەوپهری بوپیری و چاونه ترسییهوه لە دژی ترس رابوہستیت. ئەمرۆ پریار بدە کە چیت پرێگه نادهیته پرۆحی ترس لیت نزیک بکەوێتەوه و دەست بەسەر ژیانتهدا بگریته.

داود لە (زەبوری ۵۶: ۳، ۴) دا بە یەزدان دەئیت:

«کاتیک ترسم لێ دەنیشیت، من پشت بە تۆ دەبەستم. بە خودا، کە ستایشی پەيامەکهی دەکەم، پشت بە خودا دەبەستم، من ناترسم، مرۆف چیم لێ دەکات؟»

یه زدان له (ئیشایا ۴۱: ۱۰) گه له که ی دُنیا ده کاته وه و ده فه رمویت: «مه ترسه، چونکه له گه لَ تدام، مه په شوک، چونکه من خودای تۆم. به هیزت ده که م و یارمه تیت ده ده م، به ده سته راستی دادپهروه ریم پشتیوانیت ده که م.»

نوو سه ری عیبرانییه کان ناگادارمان ده کاته وه له هه و لَ دان بو به ده سه ته یانی سامان و ئاسایشی زه مینی و وه بیرمان دینیته وه که «خودا فه رموو یه تی: هه رگیز پشتگویت ناخه م، هه رگیز وازت لَ ناهینم.» (عیبرانییه کان ۱۳: ۵)

ئینجا نوو سه ر به رده وام ده ییت و له ئایه تی شه شدا ده لیت: «که واته به متمانه وه ده یین: یه زدان یارمه تیده ری منه، ناترسم. مروف چیم لَ ده کات؟»

وشه ی ترس که به ئینگلیزی ده بیته (F-E-A-R)، کورتکراوه ی «به لگه ی درو که له راستی ده چیت»^۵ دوژمن ده یه ویت پیت بلیت که له داهاتوودا شکست ده خویت، به لام کتیبی پیروژ پیمان ده لیت که گرنگ نییه ئیستا له چ بارو دوخیک دای، یا خودا شته کانی ده ورو به رمان چه نده خراب درده که ون، هیچ شتیک به لای خودا وه مه حال نییه (مه ر قو س ۹: ۱۷-۲۳).

له (ئیشایا ۴۱: ۱۳) دا پیمان گوتراوه که «چونکه من یه زدانم، خودای تو، ئه وه ی ده سته راستی گرتوویت، ئه وه ی پیت ده لیت، مه ترسه، من یارمه تیت ده ده م.» ئه مه واتای ئه وه ده گه یه نییت که پیویست ناکات له کاتی بیستنی هه والی خراپدا بترسیت. متمانه به خودا بکه. ئه و ده توانیت هه موو شتیک به قازانجی تو بشکینیته وه.

پو لَس له (پو ما ۸: ۲۸) وه بیرمان دینیته وه که «خودا له هه موو شته کاندای کار ده کات بو چاکه ی ئه وانه ی ئه ویان خوشده ویت، ئه وانه ی به گویره ی مه به سته ئه و بانگکراون.»

ههروهه ها له (ئيشايا ٤٣: ١-٣) ده يخوئينهوه: «ئيس تاش يه زدان ئه مه ده فهرمويت، به ديهيئهرت، ئه ي ياقوب، شيوه كيشت، ئه ي ئيسرائيل: مه ترسه، چونكه تووم كړيوه ته وه، به ناوي خو ته وه بانگم كړدوو، توو هي منيت. كه به ناو ئاودا بپه رپته وه، من له گه لئدام، به ناو رووباره كانيشدا، نو قومت ناكهن. به ناو ئاگردا برؤيت، داغ نايت، بليسه ش ناتسووتيت، چونكه من به زدانم، خوداي تووم، پيروزه كه ي ئيسرائيل، رزگار كه ري توو. ميسرم كړدوو به كه فاره تي توو، كوش و سه با له جيى توو.»

ئهم ئايه تانه به ده ننگي به رز چه ندين جار دووپات بكه وه. كاتيك كه ته نهاي ئهم ئايه تانه له بهر خو ته وه بليوه. له قه له مره ويكي روچيدا خو تو جيگر بكه و برپار بده كه ئيتر به ترسه وه نه ژيت. له ريگه ي راگه يانندن و ده رپريني وشه ي خودا، شه يتان ئاگادار ده كه يته وه كه چيتر ناته وييت به ئازار و سزاوه بژييت.

ئوه وت له بير بيت كه كتيبي پيرو ز ده لئيت ترس سزاي هه يه (يه كه م يوحنه ٤: ١٨). عيسا گياني سپارد و مرد بو ئه وه ي ئيمه له سزا رزگار بكات، وه كو چو ن له (ئه فه سو س ٣: ١٢، ١٣) د پؤلس پيمان ده لئيت كه به هو ي باوه رمان به عيساي مه سيح،

«به دنيا ييه وه ئه و ئازاد ييه مان هه يه بو چوونه لاي خودا. بو يه داواتان لي ده كه م له ناخوش ييه كانم وره به رنه ده ن كه بو ئيوه يه، شكومه ندي ئيوه يه.»

ئينجا داود له (زه بووري ٤٦: ١، ٢)، وه بيرمان ده هيئيتته وه كه:

«خودا په ناگا و هي زمانه، له ته نگانه دا به هانا وه ديت. بو يه ترسمان نيه ئه گهر زه وپيش بله رزييت، ئه گهر چيا كانيش بكه ونه ناو قوولا يي ده ريا كانه وه.»

يه زدان به رده وام له به شي يه كه مي سپاره ي يه شوعدا، هاني يه شوع دده

که «به‌هیز و ئازا به» (ئایه تی ۶)، دنیای ده‌کاته‌وه که «یه‌زدانی په‌روه‌ردگارت له‌گه‌لته بو هه‌رکوی بچیت» (ئایه تی ۹). که‌واته، پۆیست ناکات بترسیت. په‌یامی خودا بو تو، هه‌مان ئه‌و په‌یامه‌یه که به‌یه‌شوعی داوه.

خودا له‌گه‌ل تو‌یه. هه‌رگیز پشتگویت ناخات و هه‌رگیز وازت لئناهییت عیبرانییه‌کان (۱۳: ۵). هه‌میشه چاوی لیته (زه‌بووری ۳۳: ۱۸). له‌تیو له‌پی ده‌ستی وینه‌ی تو‌ی هه‌لکۆلیوه (زه‌بووری ۴۹: ۱۶). که‌واته، پۆیست ناکات بترسیت. به‌هیز و ئازا به، ورده به‌رمه‌ده و مه‌ترسه.

عیسا له‌ وتاری سه‌ر چیادا، به‌ قوتابیه‌کانی فه‌رموو: «خه‌می به‌یانی مه‌خوون، چونکه به‌یانی خه‌می خووی ده‌خوات. هه‌ر روژیک خراپی خووی به‌سه.» (مه‌تا ۱: ۳۴)

له (مه‌تا ۸: ۲۳-۲۷) دا هاتوو که چوون قوتابیه‌کان به‌هووی ره‌شه‌بای ده‌ریاوه ترسیان لئ نیشته: «ئهویش (عیسا) پیتی فه‌رموون: «ئهی که‌م باوه‌رینه، بوچی ده‌ترسن؟» ئینجا هه‌ستا، له‌ ره‌شه‌با و ده‌ریاچه‌که‌ی راخوری، ئیتر بووه هیمنیه‌کی ته‌واو» (ئایه تی ۲۶).

عیسا له (لوقا ۱۲: ۲۵، ۲۶)، له‌ قوتابیه‌کانی ده‌پرسیت: «کئ له‌ ئیوه ئه‌گه‌ر خه‌م بخوات، ده‌توانیت یه‌ک کاتژمیر له‌ ته‌مه‌نی خووی زیاد بکات؟ جا که ئیوه بو شتیکی بچووک تواناتان نییه، بوچی بو شته‌کانی دیکه خه‌م ده‌خوون؟»

ئیشایای پینغه‌مبه‌ر له (ئیشایا ۵۴: ۵) دا ده‌لئیت: «مه‌ترسه چونکه ریسوا نابیت، گالته‌ت پی ناکریت چونکه شه‌رمه‌زار نابیت. ریسوایی سه‌رده‌می گه‌نجییتیت له‌بیر ده‌که‌یت، ئیتر شوره‌یی بیوه‌ژنییتیت به‌بیر نایه‌ته‌وه.»

ئینجا (ئیشایا ۳۵: ۴) ده‌لئیت: «به‌وانه بلین که دل‌ه‌کووتییانه: خو‌تان توند بکه‌ن، مه‌ترسن! ئه‌وه‌تا خوداتان، به‌ تو‌له‌سه‌ندنه‌وه دی‌ت، سزای خوداتان. ئه‌و دی‌ت و

داوا له خودا بکه که روخت به هیژ بکات، بو ئه وهی پر بیت له هیژ و توانا و ئه و تاقیکردنه وه و پاراپیانه به سه رتدا زال نه بن که ده بنه مایه ی ترس و تۆقین (ئه فه سو ۳: ۱۶).

حه ز ده که م باسی ئه و بینینه ناوازه یه تان بو بکه م که خودا له باره ی ترسه وه پیی به خشیم. کاتیک که خودا له ریگه ی وشه که یه وه قسه مان له گه ل ده کات و ده فه رمویت «مه ترسن،» له راستیدا فه رمانان پی ناکات که هه ست به ترس نه که یین. له راستیدا ده فه رمویت: «کاتیک که هه ست به ترس ده که ییت، ئه وه شه ییتان به ترس هیژشت ده کاته سه ر، بی هه لویست مه به، یا خود پامه که، به لکو به رده وام به و له گه ل هه بوونی ترسیدا به ره و پیش برۆ.»

بو ماوه ی چهنده سال کاتیک که هه ستم به ترس ده کرد، وامده زانی که سیکی ترسنوکم. به لام ئیستا بوم ده رکه وتوو که ده توانم به سه ر ترسدا زال بم نه گه ر بیته رووبه پرووی ببه وه و کو ل نه ده م و له دژی رابوه ستم و هه موو ئه و شتانه بکه م که یه زدان فه رمانی ئه نجامدانی کردوو، ته نانه ت نه گه ر پیویست بکات هه موو ئه و کارانه ده که م له کاتیکدا هه ست به ترس و تۆقین ده که م.

(زه بووری ۳۴: ۴) ده لیت: «پرووم له یه زدان کرد، یه زدان به ده نگمه وه هات، له هه موو ترسه کانم فریام که وت.» و یوحه نای قوتابی پیمان ده لیت: «خۆشه ویستی ترسی تیدا نییه، به لکو خۆشه ویستی ته واو ترس ده رده کاته ده ره وه، چونکه ترس له سزاوه دیت. ئه وه ی بترسیت له خۆشه ویستیدا ته واو نه بووه.» (یه که م یوحه نا ۴: ۱۸)

ئه وه ت له بیر نه چیت که خودا خۆشیده وییت. وه له به ر ئه وه ی که خۆشیده وییت و گرنگیه کی زورت پی ده دات، ده توانیت به بی ترس بژیت.

لهوانه يه ئیستا ئه وهنده بترسیت، که ژیان به بی ترس وه کو خه ونیکی مه حال بیته به لاته وه. ئه گهر وایه، ئه و شتیک هه یه که ده بیته له بیرت بیته: خودا ده توانیته به ته وای له هه موو کیشه یه ک پرزگارت بکات، هه مووی پیکه وه، به لام ئه و زۆر به ی کات کهم کهمه کیشه کانت له کۆل ده کاته وه. هه ر بویه، ئومیدوار به که یه زدان ئیشت له سه ر ده کات. خودا ده ستی کردووه به ئیشیکی باش له تۆدا، وه هه تا ته وای نه کات، واز ناهیتیت (فیلیپی ۱: ۶).

داود له (زه بووری ۲۷: ۱-۳) ده ئیته: «یه زدان پرووناکی و پرزگاریی منه، له کی بترسم؟ یه زدان قه لای ژبانی منه، له کی بتوقم؟ کاتیک به دکاران لیم نزیك بنه وه بۆ ئه وه ی گوشتم بخۆن، کاتیک دوژمنان و ناحه زانم په لامارم بدن، ساقه ده که ن و ده که ون. ئه گهر له شکریکیش ده ورم بدات، دلم ناترسیته. ئه گهر جهنگ به رپا بکه ن دژم، ئه و کاته ش هه ر دلنیا ده بم.»

داود له ئایه تی پینج و شه شی هه مان به شدا، به رده وام ده بیته و ده ئیته له رۆژی کیشه و به لادا خودا ده یشاریته وه و ده بیاته سه ر تاشه به ردیکی بلند که دوور له ده ستی دوژمنه کانییه تی. ئینجا ده ئیته که له ناو نشینگه کهیدا به هاوار و خۆشییه وه قوربانی پیشکه ش ده کات.

خودا چی بۆ داودی پاشا کرد، هه مان شتیش بۆ تۆ ده کات. باوه رت به یه زدان بیته، چونکه ده سه لات و توانای ئه وه ی هه یه که له هه موو ترسیک پرزگارت بکات.

ته ماشای ئه م وشانه بکه که فریشته ی یه زدان به دانیالی گوت و دلنای کرده وه له وه ی که نوێژ و پارانه وه که ی به دلناییه وه بیستراوه: «ئه ی دانیا، مه ترسه. له به ر ئه وه ی هه ر له یه که م رۆژه وه که مکور بوویت تیبگه یته و له به رده م خودا که ت خۆت زه لیل کرد، پارانه وه که ت بیسترا، منیش له به ر ئه مانه هاتووم.» (دانیال ۱۰: ۱۲)

شەيتان ھەول دەدات كە پيٽ بليٽ خودا گوڤي لھ نوڤژ و نزاكانت نەبووھ و وھلامت ناداتوھ. ئەوھت ھەرگيز لھ بېر نەچپت كە وشەي خودا شمشيرى رۆحە (ئەفەسۆس ۶: ۱۷). لھ رېگەي شمشيرى وشەي خوداوھ، دەتوانيت شكست بە دژومن بھپيٽ. ئەم ئايەتانە لھ نيو دلتدا ھەلبگرە و شەو و رۆژ لئيان ورد بەرەوھ.

تەنھا لھ رېگەي وشەي خوداوھ، دەتوانيت شكست بە دوژمن بھپيٽ. ھەتا وشەي خودا نەزانيت، درك بە درۆكاني شەيتان ناكەيت. وشەي خودا دەرەبەرە، بو ئەوھي سەرکەوتن بە دەست بھپيٽ.

لەوانەيە تو بترسيت و نەتوانيت لەگەل كە سېكدا قسە بكەيت كە پلەي لھ تو بەرزترە و لھ سەروروي تووھيە. لەوانەيە تو مە تېكيان دايتتە پالت و نيگەرانى ئەوھي كە نازانيت چۆن بەرگري لھ خۆت بكەيت. بېروانە فەرمايشتى عيسا لھ (لوقا ۱۲: ۱۱، ۱۲): «كاتيكت دە تانھپننە بەردەم كە نيشت و فەرمانرەوا و دەسەلاتداران، نيگەران مەبن دەبى بو بەرگري چۆن و بە چى بدوين يان چى بليٽن، چونكە رۆحى پيرۆز ھەر لھو كاتەدا فيرتان دەكات پيويستە چى بليٽن.»

كاتيكت كە خەريكە تووشى ترس و توقين دەبيت، وەكو داننانى باوھرېوون بە يەزدان و داينكردى پيداويستىيەكانت و گرنگيدان پيٽ، (زەبوورى ۲۳: ۱-۶) لەبەر خۆتەوھ بيلپوھ:

«يەزدان شوانى منە، پيويستم بە ھيچ نابيت. لھ لەوھرگاى سەوزدا دەملەوھرپيٽت و دەمباتە سەر ئاوى ھيمن و سازگار، گيانم دەبووژيٽتەوھ. بەرەو رېگاي راستودروستى پرنماييم دەكات لھ پيناوى ناوى خۆي. ئەگەر تەنانەت بەناو دولى سيھەرى مەرگيشدا بېرم، لھ ھيچ خراپەيەك ناترسم، لەبەر ئەوھي تو لھگەلمداى، گوچان و داردەستەكەت دلنەواييم دەكەن. سفرەم بو ئامادە دەكەيت

له بهردهم دوژمنانم، زهیت له سهرم دهدهیت بۆ دهستنیشانکردنم، جامه کهم
لیوانلیو دهکهیت. بیگومان به دریژایی ژیانم چاکه و خوشه ویستی نه گۆر به دوام
دهکهون، بۆ ههتا ههتایه له مائی یهزدان دهژیم.»

دەرەنجام

جیگیر و بههیز به!

لهم کتیبه‌دا، باسی چەندین ئایه‌تی تایه‌ت به‌خۆشه‌ویستی خودا و ئه‌و داها‌توو‌ه‌ش‌کۆ‌داره‌ ده‌که‌ین که‌ بۆ‌تی له‌به‌ر‌چاو‌گرتوو‌ه‌، له‌گه‌ڵ‌ راست‌دروستیت له‌ مه‌سیح‌دا و‌ ئازاد‌بوون له‌ هه‌موو‌ جووره‌ ترسیک‌.

تۆ‌وه‌کو‌ خزمه‌ت‌کاری خودا، هه‌موو‌ ئه‌و به‌‌ئینانه‌ی که‌ له‌و ئایه‌تانه‌دا هاتوو‌ه‌، که‌له‌پور و سامانی تۆیه‌. به‌لام‌ ده‌بی‌ت ئه‌وه‌ش بزانی‌ت که‌ شه‌یتان هه‌و‌ڵ ده‌دات ئه‌و سامانه‌ت لێ‌ بدزی‌ت و ده‌یه‌وی‌ت دووباره‌ بگه‌رپێ‌ت‌وه‌ ئی‌و کۆ‌ت و به‌نده‌که‌ی جارن‌.

له‌به‌ر ئه‌وه‌ی که‌ پۆ‌ل‌سی نێ‌ردراوا له‌ (گه‌لاتیا ٥: ١) پێ‌مان ده‌‌ئیت: «مه‌سیح‌ ئازادی کردین تا‌کو به‌ ئازادی بژین. بۆ‌یه‌ چه‌سپاو بن و جارێ‌کی دیکه‌ ملکه‌چی نیری کۆ‌یلایه‌تی مه‌بن‌.

بۆ ئه‌وه‌ی ژیا‌نێ‌کی مه‌سیحی سه‌رکه‌وتوو‌انه‌ت هه‌بی‌ت، پێ‌ویسته‌ جیگیر و له‌سه‌رخۆ و به‌رگه‌گر بی‌ت:

«که‌واته‌ متمانه‌تان فرێ‌مه‌ده‌ن که‌ پاداشتی گه‌وره‌ی هه‌یه‌، چونکه‌ پێ‌ویستیان به‌ دانبه‌خۆ‌دا‌گرتن هه‌یه‌، تا‌کو له‌دوای ئه‌وه‌ی به‌ خواستی خوداتان کرد، به‌‌ئینه‌که‌ به‌ده‌سه‌تبه‌ئین» (عیبرانییه‌کان ١٠: ٣٥، ٣٦)

باوکی ئاسمانیت ده‌یه‌وی‌ت به‌ ته‌واوی چی‌ژ له‌و شته‌ وه‌ر‌بگ‌ریت که‌ به‌هۆی

خوینی عیسیٰ مه سیحه وه به ده ستهاتووه. پایه دار به و کۆل مه ده. هه ر ئیستا
برپار بده که هه رگیز واز ناهینیت و کۆل نادهیت. ئه و ئایاتانه ی به شه کانی دواتر
ئه وه نده بلیوه هه تا ده بنه به شیک له تو.

ههروه ها هه میسه ئه وه ت له بیر بیت که خودا خوشیده وی، ههروه ک ژیان
له ئیو وشه پرۆزه کانیدا ههیه.

دووپاتکردنه وهی چند ئایه تیکی دیاریکراو

ناساندن: وشه‌ی خودا^h

«یه‌زدان فه‌رمایشتی خو‌ی نارد و چاکی کردمه‌وه، له فه‌وتان ده‌ربازی کردم.»
(زه‌بووری ۱۰۷: ۲۰)

«خۆزگه ده‌خو‌ازریت به من که به‌پیی راویژی به‌دکاران نارۆم و له پریگای گونا‌ه‌باران راناوه‌ستم و له کو‌ری گالته‌جا‌ران دانانیشم. به‌لکو ئاره‌زووی من له فی‌کردنی یه‌زدانه، شه‌و و رۆژ له فی‌کردنه‌که‌ی ورد ده‌مه‌وه. وه‌ک داریک وام که له‌ده‌م جو‌گه‌ی ئاو روابم و له وه‌رزی خویدا به‌ره‌م بده‌م و گه‌لاکانم هه‌رگیز وشک نه‌بن، له هه‌موو کاریک سه‌رکه‌وتوو ده‌بم.» (زه‌بووری ۱: ۱-۳)

«په‌رتووکی ئەم فی‌کردنه له ده‌مم جیا نایته‌وه، به‌لکو به‌شه‌و و به‌رۆژ لێی ورد ده‌مه‌وه، بو‌ئوه‌ی وریابم بو‌کارکردن به‌پیی هه‌موو ئەو شتانه‌ی تیییدا نووسراوه، ئەو کاته ژیانم راسته‌ری ده‌بیت و سه‌رده‌که‌وم.» (یه‌شوع ۱: ۸)

«به‌لکو په‌یامه‌که زۆر لیم نزیکه، له‌سه‌ر زمانه‌ و له دلم‌دایه، هه‌تا کاری پین بکه‌م.» (دوا‌وتار ۳۰: ۱۴)

«فه‌رمایشته‌که‌ی خودا ئاوا ده‌بیت که له ده‌ممه‌وه دیته‌ ده‌روه‌ه: به‌به‌تالی ناگه‌رپته‌وه بو‌ی، به‌لکو ئه‌وه‌ی ئەو پیی خو‌شه‌ ده‌یکات و سه‌رکه‌وتوو ده‌بیت له‌وه‌ی بو‌ی ده‌نی‌ریت.» (ئیشایا ۵۵: ۱۱)

h تییینی: نووسه‌ر ئایه‌ته‌کانی دووباره‌ دا‌رشتوو‌ته‌وه و وای لێ کردوو‌ه که قسه‌که‌ر که‌سی یه‌که‌می تاک بیت.

«من به پروویکی ئاشکرا وهك ئاوینه وینه دانه وهی شکوی خودا ده ده مه وه، له شکویهك بو شکویهك بو هه مان وینه ده گوردییم، ئه وهش له یه زدانه وه یه که رۆحه که یه.» (دووه م کۆرنسۆس ۳: ۱۸)

«وشه ی خودا راستیه. راستی ده ناسم، راستیش ئازادم ده کات.»
(یۆحه نا ۱۷: ۱۷؛ ۸: ۳۲)

به شی یه که م: خۆشه ویستی خودا

«به لام له هه موو ئه مانه دا له راده به دهر سه رکه وتووم له ریگه ی ئه وه ی که خۆشی ویستووم، چونکه دنیام نه مردن و نه ژیان، نه فریشته کان و نه سه رۆکه کان، نه شته کانی ئیستا و نه شته کانی داهاتوو، نه هیزه کان، نه به رزی و نه قوولی، نه به دیه یزروی دیکه، ناتوانیت له خۆشه ویستی خودا جیام بکاته وه که له ریگه ی عیسا ی مه سیحی گه وره مانه وه بو من دیت.» (رۆما ۸: ۳۷-۳۹)

«له بهر ئه وه ی خودا ئه وه نده جیهانی خۆشویست، ته نانه ت کوره تاقانه که ی به ختکرد، تا کو من که با وه ری پی ده هینم له ناو نه چم، به لکو ژیا نی هه تاهه تاییم هه بیست.» (یۆحه نا ۳: ۱۶)

«چونکه باوک خۆی منی خۆشده ویت، له بهر ئه وه ی من عیسام خۆشویستوو و با وه یم کرد که له لای خودا وه هاتوو.» (یۆحه نا ۱۶: ۲۷)

«له بهر ئه وه ی که راسپارده کانی تۆم له لایه و کاریان پی ده که م، ئه وا تۆم خۆشده ویت. هه روه ها له بهر ئه وه ی که عیسام خۆشده وی، باوکی منی خۆشده ویت، عیسا ش منی خۆشده ویت و خۆیم بو دهرده خات.» (یۆحه نا ۱۴: ۲۱)

«يەزدانم خۆش دەوئىت، چونكە يەكەم جار ئەو منى خۆشويستووه.»
(يەكەم يۆحەنا ۴: ۱۹)

«ئەي خودايە، خۆشەويستىيە نەگۆرەكەت چەند بەنرخە! من لەژىر سىيەرى
بالەكانت پەنا دەگرم. (زەبوورى ۳۶: ۷)

«ئەي يەزدان، تۆ منت پشكنى و منت ناسى. هەستان و دانىشتنى منت
زانىوه، لە دوورەوه لە بىركردنەوهم گەيشتووى. رپړه و و جىي پاكشانى منت
پىواوه، شارەزاي هەموو رپگاكاني منيت. ئەي يەزدان، بەر لەوهى وشەيەك
لەسەر زمانم هەبىت، تۆ بە تەواوى دەيزانى. لەپيش و لە پشتەوه دەورت
داوم، دەستت دەخەيتە سەرم. ئەم زانينەى تۆم بەلاوه زۆر سەيره، لە سەرووى
منهويه، ناتوانم بەدەستى بهيئىم. بۆ كوئى بچم لە رۆحى تۆ؟ بۆ كوئى هەلبىم
لە روخسارت؟ ئەي خودايە، بىرۆكەكانت بەلاى منهوه چەند گرانبەهايه! كوئى
ژمارەيان چەندە مەزنە! ئەگەر بيانژمىرم، لە لم زياترن. كە بەئاگا ديمەوه هيشتا
لەگەل تۆم.» (زەبوورى ۱۳۹: ۱-۷، ۱۷، ۱۸)

«بەلام يەزدان چاوه رپى ئەوه دەكات هەتا لەگەلم ميهه بان بىت، لەبەر
ئەوه هەلدەستىت بۆ ئەوهى بەزەيى پيمدا بىتەوه، چونكە يەزدان خوداي
دادپەرورەييه. خۆزگە بە من كە چاوه رپى دەكەم!» (ئيشايا ۳۰: ۱۸)

«پەرورەدگار بە هەتيوى بەچىم ناهيلىت، دىتەوه لام.» (يۆحەنا ۱۴: ۱۸)

«تەنانەت داىك و باوكيشم وازم لى بهيئىن، يەزدان دەمگريته خۆي.»
(زەبوورى ۲۷: ۱۰)

«تاكو بە باوهر مەسيح لە دلماًدا نىشتەجى بىت و رەگ و بناغەم لە
خۆشەويستيدا داھەزرپت، تاكو توانادار بم، لەگەل تەواوى گەلى پىرۆزى خودا

تېيگەم كە پانى و درېژى و بەرزى و قوولى خۇشەويستى مەسىح چىيە، تاكو ئەم خۇشەويستىيە بناسم كە لە سەرووى زانىارىيەوئەيە، بۇ ئەوئە پىر بىم لە ھەموو پىرېتتى خودا.» (ئەفەسۇس ۳: ۱۷-۱۹)

«ھەرەك چۆن باوك عىساي خۇشويستوۋە، ئاۋا منى خۇشويستوۋە، جا بە خۇشەويستىيە كەيەو پەيوەست دەبىم. كەس خۇشەويستى لەمە گەرەترى نىيە كە يەككە ژيانى خۇى بۇ دۆستەكانى دابنېت.» (يۇحەنا ۱۵: ۹، ۱۳)

«بەلام خودا خۇشەويستى خۇى بۇ دەرختىم، بەوئە مەسىح لە پىناۋى مندا مرد، كاتىك ھىشتا گوناھبار بووم.» (رۇما ۵: ۸)

«لە پىنگەى خويئى مەسىح كىررامەو، واتە لىخۇشبوونى گوناھم وەرگرت، بە گوئىرەى دەۋلەمەندى نىعمەتەكەى.» (ئەفەسۇس ۱: ۷)

«ھەرچەندە چىپاكان نامىنن و گىردەكان دەھەژىن، بەلام خۇشەويستى نەگوژى ئەو بۇ من دەمىنېت و پەيمانى ئاشتىي ناھەژىت، ئەو فەرمايشتى يەزدانە، ئەوئە بەزەيى پىمدا دىتەو.» (ئىشايە ۵۴: ۱۰)

«خودا بەوئەفایە، ئەوئە بانگى كىردم بۇ پىكەوئە ژيان لەگەل كورەكەى، عىساي مەسىحى گەورەم.» (يەكەم كۆرنسۇس ۱: ۹)

«ئەى گيانى من، ستايشى يەزدان بکە، ھەموو ناخىشم ستايشى ناۋى پىروژى بکە. ئەى گيانى من، ستايشى يەزدان بکە، ھىچ چاكەيەكى لەبىر مەكە: ئەوئە لە ھەموو گوناھىكەم خۇشەويستى، لە ھەموو نەخۇشىيەك چاكەم دەكاتەو، ئەوئە ژيانم لە گوژ دەكرېتەو، خۇشەويستى نەگوژ و بەزەيى دەكاتە تاجى سەرم.» (زەبوورى ۱۰۳: ۱-۴)

«یەزدان تەمەنم تێر دەکات بە چاکە، تاکو گەنجییەتیم وەک هەلۆ نوێ بێتەوه. یەزدان راستودروستی ئەنجام دەدات، دادپەرورەری بۆ هەموو چەوساوەکان. یەزدان میهرەبان و بە بەزەییە، پشوو درێژە و خۆشەویستی نەگۆری زۆرە. تاوانبارکردنی هەتاسەر نییە، توورەیی هەتاھەتایە نییە. وەک بەرزنی ئاسمان لەسەر زەویەوه، خۆشەویستی نەگۆرەکە ی زۆر کردوووە بۆ من کە لێی دەترسم. وەک دووری پۆژھەلات لە پۆژئاواوە، یاخیبوونەکانمی لێ دوورخستووھتەوه. وەک باوک چۆن بەزەیی بە مندالەکانیدا دیتەوه، یەزدانیش ئاوا بەزەیی بە مندا دیتەوه کە لێی دەترسم. بەلام خۆشەویستی نەگۆری یەزدان لە ئەزەلەوه و هەتاھەتایە بۆ منە کە لێی دەترسم، راستودروستیەکەشی بۆ نەوہکانە.» (زەبووری ۱۰۳: ۵، ۶، ۸، ۹، ۱۱-۱۳، ۱۷)

«بەدکارەکان ئازاریان زۆرە، بەلام من کە پشت بە یەزدان دەبەستم، خۆشەویستی نەگۆر دەورم دەدات.» (زەبووری ۳۲: ۱۰)

«هەموو کاتیک ستایشی یەزدان دەکەم، هەمیشە ستایشی ئەو لەسەر لێوہکاھە. گیانم شانازی بە یەزدانەوه دەکات، بەستەملیکراوان گویان لێ بیت و شاد بن. بە پیکەوه یەزدان بە گەورە بزانی، بەبەیەکەوه ناوی بەرز بکەینەوه. رووم لە یەزدان کرد، یەزدان بە دەنگمەوه هات، لە هەموو ترسەکانم فریام کەوت. ئەوانە ی پشت بە یەزدان دەبەستن، دەدرەوشیتەوه، روویان هەرگیز شەرمەزاری پێوہ ناییت. هاوارم بۆ یەزدان کرد، یەزدان گوی لێم بوو، لە هەموو گرتەکانم پرزگاری کردم. فریشتە یەزدان دەوری ئەو کەسانە دەگریت کە لێی دەترسن، دەربازیان دەکات. تانیم کرد و بینیم کە یەزدان چاکە! خۆزگە دەخوازێ بەو کەسە ی پەنای بۆ دەبات.» (زەبووری ۳۴: ۱-۸)

به شی دووهم: داهاتووت

«هه موو پوژوانی سته ملیکراو سه خته، به لام له بهر ئه وهی من دلته پر، هه میشه له سهر خوانی شادیم.» (پهنده کان ۱۵: ۱۵)

من هیشتا باوه پر به وه هه یه، که له خاکی زیندووان چاکه ی یه زدان ده بینم. چاوه پری یه زدانم، خوّم ئازا ده که م و دلّم به هیز ده که م، چاوه پری یه زدان ده بم.» (زه بووری ۲۷: ۱۳، ۱۴)

«من ئه و پلانه ده زانم که خودا بو منی دارشتووه، پلان بو ناشتی و که شه سهندنم نه ک بو زیانم، بو ئه وهی دوارپوژ و هیوام بداتی.» (یه رمیا ۲۹: ۱۱)

«ئه ی گیانی من بوچی خه مباریت؟ بو له ناخمه وه پهریشانیت؟ ئومیدت به خودا هه بیت، چونکه من هه ر ستایشی ئه و ده که م، ئه و رزگارکه ر و خودامه.» (زه بووری ۴۲: ۱۱)

«هیواش نابیته هوّی شه رمه زاری، چونکه خو شه ویستی خودا پزاوه ته ناو دلّم، که به پوچی پیرۆز پیم دراوه.» (رؤما ۵: ۵)

«له مه شدا دلّیام، خودا که له مندا ئه م ئیشه چاکه ی ده ست پیکردووه، هه تا پوژی عیسا ی مه سیح ته واوی ده کات.» (فیلیپی ۱: ۶)

«چونکه من دروستکراوی ده ستی خودام، به یه کبوونم له گه ل عیسا ی مه سیح ده مه به دیه پیزاویک بو کاری چاکه، که خودا پیشت ئاماده ی کردووه تا کو به ئه نجامی بگه یه نم.» (ئه فه سوّس ۲: ۱۰)

«بو هه ر چالاکیه ک کاتی خو ی ده بیت، بو بریاردانیش له سهر هه ر کاریک

کاتی خوئی، بۆیه له ژێر دهستی به هیزی خودا بیفیز ده بم، تاكو له کاتی خویدا به رزم بکاتهوه.» (ژیرمه ندی ۳: ۱۷؛ یه کهم په ترۆس ۵: ۶)

«سروش که بو کاتی دیاریکراوه، باسی کو تایی ده کات و درۆ ناکات. ئه گه ر درێژهی کیشا چاوه پێی ده کهم، چونکه بیگومان دیت و دوانا که ویت.» (حه به قوق ۲: ۳)

«خودا ئه مهی کرد تاكو له ریگه ی دوو شتی نه گویره وه که مه حاله خودا تییاندا درۆ بکات، من که په نام بو ئه و بردوو، به دلنه وایی زوره وه ده سترگم به و هیوایه ی که له پیشمی داناوه. ئه م هیوایه م هه یه که وه که له نگره بو ده روونم، چه سپاو و راگره. ده چپته ناو شوینی هه ره پیرۆز له پشت په رده که.» (عیبرانییه کان ۶: ۱۸، ۱۹)

«ئیمه ده زانین خودا له هه موو شته کاندا کار ده کات بو چاکه ی من که ئه وم خو شده ویت، که به گویره ی مه به ستی ئه و بانگکراوم.» (رۆما ۸: ۲۸)

«خودای من ده توانیت هه موو شتی بکات زۆر زیاتر له وهی که داوای ده کهم یان بیری لێ ده که مه وه، به گویره ی ئه و هیزه ی که تیامدا کار ده کات.» (ئه فه سوۆس ۳: ۲۰)

«خودا پێشوه خت به هوئی مه سیحه وه منی هه لبژارد تاكو به گویره ی پلانه که ی بو ئه و بم. خودا هه موو شتی بکات به گویره ی مه به ست و ویستی خوئی به ریوه ده بات.» (ئه فه سوۆس ۱: ۱۱)

«په رتووکی ئه م فیرکردنه له ده مم جیا نابیته وه، به لکو به شه و و به رۆژ لیتی ورد ده مه وه، بو ئه وه ی وریا بم بو کارکردن به پێی هه موو ئه و شتانه ی تییادا نووسراوه، ئه و کاته ژیانم راسته پێی ده بییت و سه رده که وم.» (یه شوع ۱: ۸)

«په يامه که زور ليم نزيکه، له سهر زماغه و له دلمايه، هه تا کاري پي بکه م.»
(دواوتار ۱۴: ۳۰)

«فهرمايشتي خودا ئاوا ده بيت که له ده ممه وه دپته دهره وه: به به تالي
ناگه رپته وه بو، به لکو نه وه ي پي خوشه ده يکات و سه رکه وتوو ده بيت له وه ي
بو ده نيرپت.» (ئيشايا ۵۵: ۱۱)

«من به پروپکي ئاشکراوه وه ک ئاوينه وينه دانه وه ي شکوي خودا ده ده مه وه،
له شکويه ک بو شکويه ک بو هه مان وينه ده گورديم، نه وه ش له يه زدانه وه يه که
روجه که يه.» (دووم کورنوس ۳: ۱۸)

«شيوه ي نه م دنيايه وه رناگرم، به لکو به نوپکردنه وه ي بيرم ده گوريم، تا کو
به ليکدانه وه بتوانم دهر بيخه م خواستي خودا چيه، که باش و په سه ندرکراو و
ته واوه.» (رؤما ۱۲: ۲)

«پلاني خودا نه وه يه که ده وله مندي شکوي نه نيبه که بو من ئاشکرا بکات،
نه نيبه که ش نه وه يه که مه سيح له ناخي دلمايه، نه مه ش هيواي شکودار بوونه.»
(کولوسي ۱: ۲۷)

«وه کو خودا، نه و شته بانگ ده که م که بووني نييه وه کو نه وه ي بووني
هه بيت. من به شيکم له گه ليکي هه لپژدرارو، کاهينيپتي شاهانه، نه ته وه يه کي
پيروز، گه لي تايه تي خودا، تا کو چاكييه کاني نه وه رابگه يه نم که بانگي کردووم
له تاريکيه وه بو پروناکيه سه يره که ي.» (رؤما ۴: ۱۷؛ يه که م په ترؤس ۲: ۹)

«له بهر نه وه ي من هي يه زداني سوپا سالارم، ده فهرمويت که من گه نجينه يه کي
تايه تي نه وم. به زه يي پيمدا دپته وه وه ک چون پياو به زه يي به کوره که ي دپته وه
که خزمه تي ده کات.» (مه لاختي ۳: ۱۷)

«منیش وه کو پۆلسی نێردراو، وا دانانێم که به دهستم هیناوه، به لام شتیک ده کهم: رابردوو له بیر ده کهم و به رهو داهاوو بهوپه ری کۆش شه وه ههنگاو ده ئیم، به رهو ئامانج تیده کۆشم تا کو ئه و خه لاته به ده سته به ئیم که خودا له ریگه ی عیسا ی مه سیحه وه بانگه یشتی کردوو بۆ ئاسمان.» (فیلیپی ۳: ۱۳، ۱۴)

«باسی سه ره تا کان مه کهن، له دێرینه کان پامه مینن. ئه وه تا یه زدان شتیکی نوێ ده کات! ده زانم که ئیستا سه ره هه لده دات. له چۆ له وانی ریگام بۆ داده نیت و له بیابان رووباره کان.» (ئیشایا ۴۳: ۱۸، ۱۹)

«خودا یاخیبونه کانم ده سریتته وه، له پینا و خۆی، گونا هه کانم به بیر خۆی ناهیتته وه.» (ئیشایا ۴۳: ۲۵)

«له بهر ئه وه ی که من چاوه پروانی یه زدانم، هیزم نوێ ده بیتته وه، وه هه لۆ له شه قه ی با ل ده ده م، راده که م و شه که ت نابم، ده پرۆم و ماندوو نابم.» (ئیشایا ۴۰: ۳۱)

«من دنیام له وه ی که خودا توانای هه یه به ئینی خۆی بباته سه ر.» (پرۆما ۴: ۲۱)

به شی سییه م: راستودروستیت له مه سیحدا

«ئه وه ی گونا هه ی نه ده ناسی خودا له پیناوی من کردیه گونا هه، تا کو به یه کبوون له گه ل ئه وه بيم به راستودروستی خودا.» (دووهم کۆرنسۆس ۵: ۲۱)

«ئه ی خودایه، وه ک ناوت ستایشت ده گاته ئه وپه ری زه وی، ده سته راستت پره له راستودروستی.» (زه بووری ۴۸: ۱۰)

«ئەوھى ھەتا كۆتايى دەمچەسپىنئىت، تاكو لە پوژى عىساي مەسىحى
گەورەماندا بى گلهيى بم.» (بەكەم كۆررنسووس ۱: ۸)

«خۆزگە دەخوازىت بە من كە برسى و تىنووم بو پاستودروستى، چونكە تىر
دەكرىم.» (مەتا ۵: ۶)

«خەمەكانم بە يەزدان دەسپىرم، ئەو پشتگىرىم دەكات، ھەرگىز ناھيلىت منى
راستودروست بەھىم.» (زەبوورى ۵۵: ۲۲)

«لە پىناوى مەيشدا بوو، جا بۆم بە راستودروستى دادەنرئىت، كە باوهرم ھەيە
بەوھى عىساي گەورەمى لەئىو مردووان ھەستاندەوھ.» (رۆما ۴: ۲۴)

«لەبەر ئەوھى بە باوهر پىتاوان كراوم، لە پىگەي عىساي مەسىحى گەورەمەوھ
لەگەل خودا ئاشتىم ھەيە.» (رۆما ۵: ۱)

«منى راستودروست بە پىگاي تەواوى خۆمدا دەپووم، دواي من خۆزگە بە
مندالەكانم دەخوازىت.» (پەندەكانى سلىمان ۲۰: ۷)

«پرزگارىي منى راستودروست لەلايەن يەزدانەوھ دىت، ئەو قەلاي منە لە كاتى
تەنگانەدا.» (زەبوورى ۳۷: ۳۹)

«ھەر چەكىك لە دژى تۆ شىوھى بكىشرئىت سەرنەكەوئىت و ھەر زمانىك
لە دادگا لە دژى من پادەوھەستئىت بەرپەرچى دەدەمەوھ. ئەمە مىراتى منى
خزمەتكارى يەزدانە، پىتاوانىم لەلايەن ئەوھوھەيە.» (ئىشايە ۵۴: ۱۷)

«چاوى يەزدان لەسەر منى راستودروستە و گوئى لە پارانەوھەكانم پراگرتووھ.
منى سەرپراست ھاوار دەكەم و يەزدان گوئى لىم دەبئىت، لە ھەموو تەنگانەكانم
دەربازم دەكات. منى پياوچاك گرفتم زۆر دەبئىت، بەلام يەزدان لە ھەمووى

دەربازم دەكات. يەزدان گيانى منى خزمەتكارى خۆى دەكړپتهوه و من كه پهنا
دەبەمه بهر يەزدان تاوانبار ناکړيم.» (زەبووری ۳۴: ۱۵، ۱۷، ۱۹، ۲۲)

«به راستودروستی دەچهسپيم دوور له جه وروسته م، چونکه هیچ هۆیهك نیه
بو ئهوهی بترسیم، ههروهها دوورم له تۆقینیش، چونکه لیم نزیك ناکه وپتهوه.»
(ئیشایا ۵۴: ۱۴)

« منى راستودروست وهك بهچكه شير چاونهترسم.» (په ندهكانى سلیمان ۲۸: ۱)

«سەرۆك كاهینیکم نییه كه نه توانیت هاوخه می لاوازیه كانم بیت، بهلكو
سەرۆك كاهینیکم ههیه كه وهكو من له هه موو شتیک تاقى كراوتهوه، بهلام
بئ گوناوه دەرچوو. بۆیه با به متمانهوه له ته ختى نیعمهت دهچمه پيش، بو
ئهوهی بهزهیی وهربگرم و نیعمهت بدۆزمهوه تاكو له كاتى پئویستدا یارمه تيم
بدات.» (عیبرانییه كان ۴: ۱۵، ۱۶)

«ئىستاش كه به خوینى ئه و بىتاوان كراوم، له رپگه ی ئه وه وه چهنده زیاتر له
توورپه یى خودا پرگار ده بم!» (رؤما ۵: ۹)

«خۆزگه دهخوازیت به من كه به پىی راپوئىژى به دكاران نارۆم و له رپگای
گوناهباران پاناوه ستم و له كۆرى گالته جارن دانانیشم. بهلكو ئاره زووم له
فیركردنى یهزدانه، شهو و رۆژ له فیركردنه كه ی ورد ده مه وه. وهك دارىك وام كه
له دەم جوگه ی ئاو روابیتم و له وه رزی خۆیدا به رهه م بدهم و گه لاكانم هه رگیز
وشك نه بن، له هه موو كارىك سه ركه وتوو ده بم.» (زەبووری ۱: ۱-۳)

«په رتووكى ئه م فیركردنه له ده مم جیا ناییته وه، بهلكو به شهو و به رۆژ
لێ ورد ده مه وه، بو ئه وه ی وریابم بو كاركردن به پىی هه موو ئه و شتانه ی تیبدا
نووسراوه، ئه و كاته ژيانم راسته رپى ده بىت و سه رده كه وم.» (یه شوع ۱: ۸)

«ناوی یه زدان قولله یه کی به هیزه، منی راستودروست بو ئه وی راده که م و په ناگیر ده بم.» (پهنده کانی سلیمان ۱۸: ۱۰)

«منی راستودروست له سه رده می ئه ودا شکوفه ده که م هه تا فه وتانی مانگ، ئاشتییه کی زۆرم ده بیته.» (زه بووری ۷۲: ۷)

«یه زدان ده فهرموئ، ئه مه ئه و په یمانه یه که له گه لم ده یبه ستیته: فیرکردنه کانی ده خاته ناو دلّم و له ناو می شکم ده ینووسیت. پاشان ده فهرمویت: له مه و دوا گونا و تاوانه کانم به بییری خوئی ناهینیته وه. له کوئی لیخوشبوونی ئه م گونا هانه هه بیته، ئیتر پیویست ناکات قوربانی بو گونا بکه م.» (عیبرانییه کان ۱۰: ۱۶ - ۱۸)

«متمانه م هه یه بو چوونه ناو شوینی هه ره پیروژ به هوئی خوینی عیساوه، به و ریگا زیندوو و تازه یه ی که به هوئی به خشینی جهسته ی خوئی به ناو په رده دا بوئی کردمه وه.» (عیبرانییه کان ۱۰: ۱۹، ۲۰)

«ئه وه ی گونا هه نه ده ناسی خودا له پیناوی من کردییه گونا، تا کو به یه کبوون له گه ل ئه و بم به راستودروستی خودا.» (دووهم کۆرنسۆس ۵: ۲۱)

به شی چواره م: زالبوون به سه ر تر سدا

«چونکه خودا پوچی ترسی پی م نه به خشیه، به لکو پوچی هیز و خوشه ویستی و خو پراگری پی به خشیم.» (دووهم تیمۆساوس ۱: ۷)

«پرووم له یه زدان کرد، یه زدان به ده نگمه وه هات، له هه موو ترسه کانم فریام که وت.» (زه بووری ۳۴: ۴)

«ناشتيم بۆ به جېده هېلېت، ئاشتى خۆيم دەداتى. ئەوھى ئەو دەمداتى وەكو ئەوھى نېيە كە جېهان دەمداتى. نېگەران نابم و ناترسم.» (يۇحنا ۱۴: ۲۷)

«كاتىك ترسم لى دە نېشېت، من پشت به تۆ دە بەستم. به خودا، كە ستايشى پەيامە كەى دە كەم، پشت به خودا دە بەستم، من ناترسم، مروڤ چىم لى دە كات؟» (زەبوورى ۵۶: ۳، ۴)

«ناترسم، چونكە لە گەل مندای، ناپە شو كېم، چونكە تۆ خودای منىت. بە هېزم دە كەيت و يارمە تېم دە دەيت، بە دەستى راستى دادپەرورەيت پشتىوانىم دە كەيت.» (ئيشايا ۴۱: ۱۰)

«با ژيانم بن خوشەويستى پاره بېت، پازى بم بەوھى ھەمە، چونكە خودا فەرموويەتى: ھەرگىز پشتگويت ناخەم، ھەرگىز وازت لى ناھىتم.» (عيرانىيە كان ۱۳: ۵، ۶)

«يەزدان، خودای من، ئەوھى دەستە راستى گرتووم، ئەوھى پىم دە لېت، مەترسە، من يارمە تېت دە دەم.» (ئيشايا ۴۱: ۱۳)

«من دە زانم خودا لە ھەموو شتە كاندا كار دە كات بۆ چاكەى من كە ئەوم خوشدەوېت، من كە بە گوڤرەى مە بەستى ئەو بانگكراوم.» (رؤما ۸: ۲۸)

«ئىستاش يەزدان كە بە دېھىناوم ئەمە دە فەرموېت: مەترسە، چونكە تۆم كړيوەتەوھ، بە ناوى خۆتەوھ بانگم كړدووېت، تۆ ھى منىت. كە بە ناو ئاودا بپەریتەوھ، من لە گەل تەدام، بە ناو رۆوبارە كانىشدا، نوقومت ناكەن. بە ناو ئاگردا بپروېت، داغ نايېت، بلىسەش ناتسووتىنېت، چونكە من يەزدانم، خودای تۆم، پيروۆزە كەى ئىسرائىل.» (ئيشايا ۴۳: ۱-۳)

«من ناترسم، چونکه ترس له سزاوه دیت. ئەوهی بترسیت له خوښه ویستیدا ته واو نه بووه. بههوی یه کبوونم له گه‌ل مه‌سیح و باوه‌په‌ینانم پیتی، به دلنیا ییه وه ئەو ئازادییه م هه‌یه بو چونه لای خودا. بویه له ناخوشییه کانم وره به‌رناده‌م.»
(یه‌که‌م یۆحه‌نا ۴: ۱۸؛ ئەفه‌سۆس ۳: ۱۲، ۱۳)

«خودا په‌ناگا و هیزمه، له ته‌نگانه‌دا به‌هانامه‌وه دیت. بویه ترسم نییه ئە‌گه‌ر زه‌ویش به‌رزیت، ئە‌گه‌ر چیاکانیش بکه‌ونه ناو قوولایی ده‌ریاکانه‌وه.»
(زه‌بووری ۴۶: ۱، ۲)

«به‌هیز و ئازا ده‌بم، ناتوقیم و ورده به‌رناده‌م، چونکه بو هه‌رکوی بچم یه‌زدانی په‌روه‌ردگارم له‌گه‌لمه.» (یه‌شوع ۱: ۹)

«به‌لام یه‌زدان چاوی له منه که ترسی ئە‌ه‌وم له دلدا یه، که هیوام به خوښه‌ویستی نه‌گۆری ئە‌وه.» (زه‌بووری ۳۳: ۱۸)

«خه‌می به‌یانی ناخۆم، چونکه به‌یانی خه‌می خۆی ده‌خوات. هه‌ر پوژیک خراپی خۆی به‌سه.» (مه‌تا ۶: ۳۴)

«ناترسم چونکه ریسوا نابم، گالته‌م پین نا‌کریت چونکه شه‌رمه‌زار نابم. ریسوایی سه‌رده‌می گه‌نجیتیم له‌بیر ده‌که‌م، ئیتر شوره‌یی بیوه‌ژنی‌تیم به‌بیر نایه‌ته‌وه. چونکه میدی من دروست‌که‌ره‌که‌ی منه، ناوی یه‌زدانی سوپاس‌الاره. ئە‌وه‌ی ده‌م‌کرپته‌وه پیره‌زه‌که‌ی ئیسرا ئیله، پیتی ده‌گوت‌ریت خودای هه‌موو زه‌وی.»
(ئیشایا ۵۴: ۴، ۵)

«کاتیک که دل‌کو‌تیمه، خۆم توند ده‌که‌م، ناترسم! ئە‌وه‌تا خودام، به تۆ‌له‌سه‌ندنه‌وه دیت. ئە‌و دیت و رزگارم ده‌کات.» (ئیشایا ۳۵: ۴)

«خودا به پیتی دهوله مندی شکوی خوی به هیژم دهکات له ریگه ی پوچه که ی که له ناخمدایه.» (ئه فه سووس ۳: ۱۶)

«من یه زدان به گه وره ده زانم، ناوی بهرز ده که مه وه. پروم له یه زدان کرد، یه زدان به ده نگمه وه هات، له هه موو ترسه کانم فریام که وت.» (زه بووری ۳: ۳۴، ۴)

«من ناترسم، چونکه خو شه ویستی ترسی تیدا نییه. خو شه ویستی ته واو ترس ده رده کاته ده ره وه، چونکه ترس له سزاوه دیت. من ناترسم، چونکه له خو شه ویستیدا ته واو بووم.» (یه که م یوچه نا ۴: ۱۸)

«یه زدان پرووناکسی و بزگاری منه، له کی بترسم؟ یه زدان قه لای ژیانی منه، له کی بتوقم؟ کاتیک به دکاران لیم نزیک بنه وه بو ئه وه ی گو شتم بخون. کاتیک دوژمنان و ناحه زانم په لامارم بدن، ساتمه ده کهن و ده که ون. ئه گهر له شکر یکیش ده ورم بدات، دلّم ناترسیت. ئه گهر جهنگ به رپا بکه ن دژم، ئه وه کاته ش هه ر دلنیا ده بم. چونکه له پوژی به لا، له ژیر سیبه ری خوی ده مشاریتته وه، به پلاسی نشینگه که ی دامده پو شیت. بو سه ر تاشه به ردیک بلندم ده کاته وه. ئیستاش سه رفرازم به سه ر دوژمنانی ده ورو به رم، له ناو نشینگه که یدا به هاوار و خو شیییه وه قوربانی پیشکه ش ده که م، سه روود بو یه زدان ده لیم و مؤسیقا ده ژهنم.» (زه بووری ۲۷: ۱-۳، ۵، ۶)

«ناترسم. له بهر ئه وه ی هه ر له یه که م پوژته وه که مکور بووم تییگه م و له به رده م خودا که م خو مم زه لیل کرد، پارانه وه که م بیسترا، فریشته ی خودا له بهر ئه و وشانه (له وه لامی داواکارییه کامدا) هاتووه.» (دانیا ل ۱۰: ۱۲)

«کاتیک ده مه پینه به رده م که نیشته و فره مانره وا و ده سه لاتداران، نیگه ران نیم

دەبىي بۆ بەرگىرى چۆن و بە چى بدوئىم يان چى بلىم.» (لۇقا ۱۲: ۱۱)

«يەزدان شوانى منە، پئويستم بە هيچ نايىت. لە لەوەرگاي سەوزدا دەملەوەرپىنىت و دەمباتە سەر ئاوى ھېمن و سازگار، گيانم دەبووژىنىتتەوہ. بەرەو رىگاي راستودروستى پىنمايىم دەكات لە پىناوى ناوى خۆى. ئەگەر تەنانەت بەناو دۆلى سىبەرى مەرگىشدا برۆم، لە هيچ خراپەيەك ناترسم، لەبەر ئەوہى تۆ لەگەلمداى، گۆچان و داردەستەكەت دلنەوايىم دەكەن. سفرەم بۆ ئامادە دەكەيت لەبەردەم دوژمانم، زەيت لە سەرم دەدەيت بۆ دەستنىشانکردنم، جامەكەم لىوانلىتو دەكەيت. بىنگومان بە درىژايى ژيانم چاكە و خۆشەويستى نەگۆر بەدوام دەكەون، بۆ ھەتاھەتايە لە مالى يەزدان دەژىم.» (زەبوورى ۲۳: ۱-۶)

دەرەنجام: چەسپاو و بەھىز بە

«مەسىح ئازادى كردم تاكو بە ئازادى بژىم. بۆيە چەسپاو دەبم و جارىكى دىكە ملكە چى نىرى كۆيلايەتى نابم.» (گەلاتيا ۵: ۱)

«كەواتە متمانە فرى نادەم كە پاداشتى گەورەى ھەيە، چونكە پئويستم بە دانبەخۇداگرتن ھەيە، تاكو لەدواى ئەوہى بە خواستى خودام كرد، بەلئىنەكە بەدەستبەھىنم.» (عىبرانىيەكان ۱۰: ۳۵، ۳۶)

نویژی رزگار بوون

خودا تۆی خۆشده ویت و دهیه ویت په یوه ندییه کی که سی هه بیت له گه ل تۆ. ئەگەر تۆ هه تا ئیستا عیسات وه کو رزگار کهری خۆت قبوول نه کردوو. ئیستا ده توانیت قبوولی بکهیت. ئەوهی له سه رته ته نه ا دلت بۆی بکه یته وه و ئەم نویژه بکهیت:

«باوکم له ئاسمان، ده زانم که گونا هم له دژی تۆ کردوو. تکایه مېووره. پاکم بکه وه. په یمان ده دم که باوهر به عیسا ده که م، پۆله ی تۆ. باوهرم هه یه به وهی له پیناوی من مرد - گونا هی منی له سه ر شانی خۆی هه لگرت و له سه ر خاچ مرد. ههروه ا باوهر ده که م که له نیوان مردووان زیندوو بووه وه. من هه ر ئیستا ژیا نی خۆم ده ده مه ده ستی عیسا.

سوپاس بۆ تۆ، باوکه. من سوپاست ده که م بۆ به خشی نی گونا هه کانم و بۆ پیدانی ژیا نی هه تا هه تایی. تکایه یارمه تیم بده بۆ ئەوه ی بۆ تۆ بژیم. به ناوی عیسا ی مه سیح نویژ ده که م. ئامین.»

کاتی که تۆ له دلت وه ئەو نویژه ت ده کرد، خودا تۆی له لای خۆی قبول ده کرد، ههروه ا پاکی کردیته وه و ئازادی کردیت له کۆته کانی مردنی پۆخی. کاتی که ته رخان بکه بۆ ئەوه ی ئەو پارچه ئایه تانه ی خواره وه بخوینیته وه و له هه مان کاتدا داوا له خودا بکه له گه لت بدویت له میانه ی ریکردنت له سه ر رپه روی ژیا نی نویت.

یۆحه نا ۳: ۱۶ ۱ کورنوسۆس ۱۵: ۳ - ۴

ئه فه سوۆس ۱: ۴ ۹ ئه فه سوۆس ۲: ۸ - ۹

یۆحه نا ۱: ۹ ۱ یۆحه نا ۴: ۱۴ - ۱۵

یۆحه نا ۵: ۱۲ - ۱۳ ۱ یۆحه نا ۵: ۱

به رده وام نویژ بکه و داوا ی یارمه تی له خودا بکه بۆ ئەوه ی کلیسیایه کی پر باوهر داری راسته قینه بدوژیته وه بۆ ئەوه ی زۆر تر هان بدرییت و په یوه ندیت له گه ل مه سیح گه شه بکات. خودا هه میشه له گه ل تۆ دایه. ئەو پی به پی پابه رایه تیت ده کات و بۆت ئاشکرا ده کات که چ ژیا نیکی پر واتای هه یه بۆ تۆ.